

Α΄ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ 2025 (pdf) **orthodoxia.online**

Α΄ ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Α΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ Ὁ ἱερεύς·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε· νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δόξα σοι Χριστέ, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθε καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (ἐκ γ΄)

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα. Καὶ νῦν.

**Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου.
Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν
οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον
δὸς ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς
καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς
ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.**

**Ὁ ἱερεύς· Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ
δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν
καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.**

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν. Κύριε, ἐλέησον (ιβ').

Δόξα. Καὶ νῦν.

**Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ
ἡμῶν Θεῷ.**

**Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ
Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.**

**Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ, Χριστῷ
τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν. Μετανοίας (γ') καὶ εὐθύς τοὺς
Ψαλμούς.**

Ψαλμὸς ν'.

**Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ
πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.
Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς
ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ
γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός.**

Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα.
Ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ
κρίνεσθαί σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν
ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν
ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου
ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι·
πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι
ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιᾶσονται ὅστέα
τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν
ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.
Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς
ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ
προσώπου σου, καὶ τὸ πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης
ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου,
καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς
ὁδούς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ
αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιᾶσεται ἡ
γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου
ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι,
εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἅν· ὀλοκαυτώματα οὐκ
εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον,
καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ
ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν
Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε
εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ
ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου
μόσχους.

Ψαλμὸς ξθ'.

Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες· Κύριε, εἰς τὸ
βοηθῆσαί μοι σπεῦσον. Αἰσχυνθήτωσαν καὶ
ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου·
ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ καταισχυνθήτωσαν οἱ

βουλόμενοί μου κακά. Ἀποστραφήτωσαν παραυτίκα
αἰσχυρόμενοι οἱ λέγοντές μοι εὖγε, εὖγε! Ἀγαλλιάσθωσαν
καὶ εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ
Θεός, καὶ λεγέτωσαν διαπαντός· Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ
ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου. Ἐγὼ δὲ πτωχός εἰμι καὶ
πένης· ὁ Θεός, βοήθησόν μοι· βοηθός μου καὶ ῥύστης μου
εἶ σύ, Κύριε· μὴ χρονίσῃς.

Ψαλμὸς ρμβ´.

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν
δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ
δικαιοσύνῃ σου. Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ
δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.
Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου· ἐταπείνωσεν εἰς
γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς
αἰῶνος, καὶ ἠκηδίασεν ἐπ’ ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ
ἐταράχθη ἡ καρδία μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων,
ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν
χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου·
ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν μου,
Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ
πρόσωπόν σου ἀπ’ ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς
καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρῶτ'
τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἥλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε,
ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχὴν μου.
Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον·
δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.
Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἕνεκεν
τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου
ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐν τῷ ἔλεει σου
ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου· καὶ ἀπολεῖς πάντα τοὺς
θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Δοξολογία.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. Ὑμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σοι, διὰ τὴν μεγάλην σου δόξαν. Κύριε Βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ· Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ ἅγιον Πνεῦμα.

Κύριε, ὁ Θεός, ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρός, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου. Πρόσδεξαι τὴν δέησιν ἡμῶν, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ὅτι σὺ εἶ ὁ μόνος Ἅγιος, σὺ εἶ ὁ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς

δόξαν Θεοῦ Πατρός· Ἀμήν. Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν εὐλογήσω σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με· ἴασαι τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἥμαρτόν σοι. Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς· ἐν τῷ φωτί σου ὁψόμεθα φῶς. Παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε. Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν. Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα· συνέτισόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητὸς εἶ, Ἅγιε· φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου. Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδῃς. Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέπει ὕμνος, σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως.

Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων. Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν. Εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁμολογῶ ἕν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν. Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν αἰμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

Εἵτα ἄρχονται οἱ Χοροὶ ψάλλοντες τὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου, οὔ ἢ ἡ ἀκροστιχίς·
Χαρᾶς δοχεῖον, σοὶ πρέπει χαίρειν μόνη. Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου.
Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται
» πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ βασιλίδι
» Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρί-
» ζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα. (δὺς)

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χριστοῦ βίβλον ἔμψυχον, ἐσφραγισμένην σε Πνεύματι, ὁ
μέγας Ἀρχάγγελος, Ἀγνὴ θεώμενος, ἐπεφώνει σοι· Χαῖρε
χαρᾶς δοχεῖον, δι' ἧς τῆς Προμήτορος, ἀρὰ λυθήσεται.

Ἀδὰμ ἐπανόρθωσις, χαῖρε Παρθένε Θεόνυμφε, τοῦ Ἄδου ἡ
νέκρωσις· χαῖρε πανάμωμε, τὸ παλάτιον, τοῦ μόνου
Βασιλέως· χαῖρε θρόνε πύρινε, τοῦ Παντοκράτορος.

Δόξα.

Ῥόδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε ἡ μόνη βλαστήσασα· τὸ μῆλον
τὸ εὖοσμον, χαῖρε ἡ τέξασα· τὸ ὀσφράδιον, τοῦ πάντων
Βασιλέως· χαῖρε Ἀπειρόγαμε, κόσμου διάσωσμα.

Καὶ νῦν.

Ἀγνεΐας θησαύρισμα, χαῖρε, δι' ἧς ἐκ τοῦ πτώματος, ἡμῶν
ἐξανέστημεν· χαῖρε ἡδύπνοον, κρίνον Δέσποινα, πιστοὺς
εὐωδιάζον· θυμίαμα εὖοσμον, μύρον πολύτιμον.

Ὡδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ
» ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας,

» πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ
» σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον. (δὶς)

Στάχυν ἡ βλαστήσασα τὸν θεῖον, ὡς χώρα ἀνήροτος
σαφῶς, χαῖρε ἔμψυχε τράπεζα, ἄρτον ζωῆς χωρήσασα·
χαῖρε τοῦ ζῶντος ὕδατος, πηγὴ ἀκένωτος Δέσποινα.

Δάμαλις τὸν μόσχον ἡ τεκοῦσα, τὸν ἄμωμον, χαῖρε τοῖς
πιστοῖς· χαῖρε Ἀμνὰς κυήσασα, Θεοῦ Ἀμνὸν τὸν αἴροντα,
κόσμου παντὸς τὰ πταίσματα· χαῖρε θερμὸν ἱλαστήριον.

Δόξα.

Ὁρθρος φαινὸς χαῖρε, ἡ μόνη, τὸν Ἥλιον φέρουσα
Χριστόν, φωτὸς κατοικητήριον· χαῖρε τὸ σκότος λύσασα,
καὶ τοὺς ζοφώδεις δαίμονας, ὀλοτελῶς ἐκμειώσασα.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε Πύλη μόνη, ἣν ὁ Λόγος, διώδευσε μόνος, ἡ μοχλοῦς,
καὶ πύλας Ἀδοῦ Δέσποινα, τῷ τόκῳ σου συντρίψασα·
χαῖρε ἡ θεία εἴσοδος, τῶν σωζομένων Πανύμνητε.

Ὡδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος,
» ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος,
» τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ διέσωσε, τοὺς κραυ-
» γάζοντας· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ἐν φωναῖς ᾠσμάτων πίστει, σοὶ βοῶμεν Πανύμνητε· Χαῖρε
πῖον ὄρος, καὶ τετυρωμένον ἐν Πνεύματι· χαῖρε λυχνία καὶ

στάμνε, μάννα φέρουσα, τὸ γλυκαῖνον, τὰ τῶν εὐσεβῶν
αἰσθητήρια.

Ἰλαστήριον τοῦ κόσμου, χαῖρε ἄχραντε Δέσποινα· χαῖρε
κλῖμαξ γῆθεν, πάντας ἀνυψώσασα χάριτι· χαῖρε ἡ γέφυρα
ὄντως, ἡ μετάγουσα, ἐκ θανάτου, πάντας, πρὸς ζωὴν τοὺς
ὑμνοῦντάς σε.

Οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, χαῖρε γῆς τὸ θεμέλιον, ἐν τῇ σῇ
νηδυΐ, Ἄχραντε ἀκόπως βαστάσασα, χαῖρε κογχύλη,
πορφύραν θείαν βάψασα, ἐξ αἱμάτων σου, τῷ Βασιλεῖ τῶν
Δυνάμεων.

Δόξα.

Νομοθέτην ἡ τεκοῦσα, ἀληθῶς χαῖρε Δέσποινα, τὸν τὰς
ἀνομίας, πάντων δωρεὰν ἐξαλείφοντα· ἀκατανόητον
βάθος, ὕψος ἄρρητον, Ἀπειρόγαμε, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν.

Καὶ νῦν.

Σὲ τὴν πλέξασαν τῷ κόσμῳ, ἀχειρόπλοκον στέφανον,
ἀνυμνολογοῦμεν, Χαῖρέ σοι Παρθένε κραυγάζοντες, τὸ
φυλακτήριον πάντων καὶ χαράκωμα, καὶ κραταίωμα, καὶ
ἱερὸν καταφύγιον.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου·
» σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ
» τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον
» Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βρα-
» βεύοντα.

Ὁδὸν ἢ κυήσασα, ζωῆς, χαῖρε Πανάμωμε, ἢ κατακλυσμοῦ
τῆς ἁμαρτίας, σώσασα κόσμον· χαῖρε Θεόνυμφε, ἄκουσμα
καὶ λάλημα φρικτόν· χαῖρε ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότη τοῦ τῆς
κτίσεως.

Ἰσχύς καὶ ὀχύρωμα, ἀνθρώπων, χαῖρε Ἄχραντε, τόπε
ἀγιάσματος τῆς δόξης· νέκρωσις Ἄδου, νυμφῶν ὀλόφωτε·
χαῖρε τῶν Ἀγγέλων χαρμονή· χαῖρε ἡ βοήθεια, τῶν πιστῶς
δεομένων σου.

Πυρίμορφον ὄχημα, τοῦ Λόγου, χαῖρε Δέσποινα, ἔμψυχε
Παράδεισε, τὸ ξύλον, ἐν μέσῳ ἔχων ζωῆς τὸν Κύριον· οὗ ὁ
γλυκασμὸς ζωοποιεῖ, πίστει τοὺς μετέχοντας, καὶ φθορᾷ
ὑποκύψαντας.

Δόξα.

Ῥωννύμενοι σθένει σου, πιστῶς ἀναβοῶμέν σοι· Χαῖρε
πόλις τοῦ Παμβασιλέως, δεδοξασμένα καὶ ἀξιάκουστα,
περὶ ἧς λελάληνται σαφῶς· ὅρος ἀλατόμητον, χαῖρε βάθος
ἀμέτρητον.

Καὶ νῦν.

Εὐρύχωρον σκῆνωμα, τοῦ Λόγου, χαῖρε Ἄχραντε· κόχλος
ἢ τὸν θεῖον μαργαρίτην, προαγαγοῦσα, χαῖρε
πανθαύμαστε· πάντων πρὸς Θεὸν καταλλαγή, τῶν
μακαριζόντων σε, Θεοτόκε ἐκάστοτε.

Ὡδὴ Գ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες
- » ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε
- » τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέν-

» τα Θεὸν δοξάζοντες. (δὶς)

Παστὰς τοῦ Λόγου ἀμόλυντε, αἰτία τῆς τῶν πάντων
θεώσεως, χαῖρε Πανάχραντε, τῶν Προφητῶν περιήχημα·
χαῖρε τῶν Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Ἐκ σοῦ ἡ δρόσος ἀπέσταξε, φλογμὸν πολυθειῖας ἡ λύσασσα·
ὅθεν βοῶμέν σοι· Χαῖρε ὁ πόκος ὁ ἔνδροσος, ὃν Γεδεὼν
Παρθένε προεθεάσατο.

Δόξα.

Ἴδού σοι, Χαῖρε, κραυγάζομεν, λιμὴν ἡμῖν γενοῦ
θαλαττεύουσι, καὶ ὀρμητήριον, ἐν τῷ πελάγει τῶν θλίψεων,
καὶ τῶν σκανδάλων πάντων τοῦ πολεμήτορος.

Καὶ νῦν.

Χαρᾶς αἰτία χαρίτῳσον, ἡμῶν τὸν λογισμὸν τοῦ
κραυγάζειν σοι· Χαῖρε ἡ ἄφλεκτος βάτος, νεφέλη ὀλόφωτε,
ἡ τοὺς πιστοὺς ἀπαύστως ἐπισκιάζουσα.

ᾠδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες,
» παρὰ τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν,
» ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον·
» Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ
» Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀνυμνοῦμέν σε, βοῶντες· Χαῖρε ὄχημα, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ·
ἄμπελος ἀληθινή, τὸν βότρυν τὸν πέπειρον, ἡ
γεωργήσασα, οἶνον στάζοντα, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα,
τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων.

Ἰατῆρα, τῶν ἀνθρώπων ἡ κυήσασα, χαῖρε Θεόνυμφε· ἡ
ῥάβδος ἡ μυστική, ἄνθος τὸ ἀμάραντον, ἡ ἐξανθήσασα·
χαῖρε Δέσποινα, δι' ἧς χαρᾶς πληρούμεθα, καὶ ζωὴν
κληρονομοῦμεν.

Ῥητορεύουσα, οὐ σθένει γλῶσσα Δέσποινα, ὕμνολογῇσαί
σε· ὑπὲρ γὰρ τὰ Σεραφίμ, ὑψώθης κυήσασα, τὸν Βασιλέα
Χριστόν· ὃν ἰκέτευε, πάσης νῦν βλάβης ῥύσασθαι, τοὺς
πιστῶς σε προσκυνοῦντας.

Δόξα.

Εὐφημεῖ σε, μακαρίζοντα τὰ πέρατα, καὶ ἀνακράζει σοι·
Χαῖρε ὁ τόμος ἐν ᾧ, δακτύλῳ ἐγγέγραπται, Πατὴρ ὁ
Λόγος Ἀγνή· ὃν ἰκέτευε, βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου,
καταγράψαι Θεοτόκε.

Καὶ νῦν.

Ἰκετεύομεν, οἱ δοῦλοί σου καὶ κλίνομεν, γόνυ καρδίας
ἡμῶν· Κλῖνον τὸ οὖς σου, Ἀγνή, καὶ σῶσον τοὺς θλίψεσι,
βυθιζομένους ἡμᾶς, καὶ συντήρησον, πάσης ἐχθρῶν
ἀλώσεως, τὴν σὴν Πόλιν Θεοτόκε.

ᾠδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς
» Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος·
» νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅ-
» πασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν· Τὸν Κύριον
» ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Νηδυῖ τὸν Λόγον ὑπεδέξω, τὸν πάντα βαστάζοντα
ἐβάστασας· γάλακτι ἐξέθρεψας, νεύματι τὸν τρέφοντα, τὴν
οἰκουμένην ἄπασαν, Ἀγνή, ὦ ψάλλομεν· Τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μωσῆς κατενόησεν ἐν βάτῳ, τὸ μέγα Μυστήριον τοῦ τόκου
σου· Παῖδες προεικόνισαν, τοῦτο ἐμφανέστατα, μέσον
πυρὸς ἱστάμενοι, καὶ μὴ φλεγόμενοι, ἀκήρατε ἁγία
Παρθένε· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ πρώην ἀπάτη γυμνωθέντες, στολὴν ἀφθαρσίας
ἐνεδύθημεν, τῇ κυοφορίᾳ σου· καὶ οἱ καθεζόμενοι, ἐν σκότει
παραπτώσεων, φῶς κατωπτεύσαμεν, φωτὸς
κατοικητήριον Κόρη· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Δόξα.

Νεκροὶ διὰ σοῦ ζωοποιοῦνται· ζωὴν γὰρ τὴν ἐνυπόστατον
ἐκύησας· εὐλαλοὶ οἱ ἄλαλοι, πρώην χρηματίζοντες, λεπροί,
ἀποκαθαίρονται, νόσοι διώκονται, πνευμάτων ἀερίων τὰ
πλήθη, ἡττηνται Παρθένε, βροτῶν ἡ σωτηρία.

Καὶ νῦν.

Ἡ κόσμῳ τεκοῦσα σωτηρίαν, δι' ἧς ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος
ἦρθημεν, χαίροις Παντευλόγητε, σκέπη καὶ κραταίωμα,
τεῖχος καὶ ὀχύρωμα τῶν μελωδούντων Ἀγνή· Τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι,
» λαμπαδουχούμενος· πανηγυριζέτω δέ, ἀϋλων

» Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυ-
» ριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις
» παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἵνα σοι πιστοί, τὸ Χαῖρε κραυγάζωμεν, οἱ διὰ σοῦ τῆς
χαρᾶς, μέτοχοι γενόμενοι, τῆς αἰδίου, ῥῦσαι ἡμᾶς
πειρασμοῦ, βαρβαρικῆς ἀλώσεως, καὶ πάσης ἄλλης
πληγῆς, διὰ πλῆθος, Κόρη παραπτώσεων, ἐπιούσης
βροτοῖς ἀμαρτάνουσιν.

Ὡφθης φωτισμός, ἡμῶν καὶ βεβαίωσις· ὅθεν βοῶμέν σοι·
Χαῖρε ἄστρον ἄδυτον, εἰσάγον κόσμῳ τὸν μέγαν Ἥλιον·
χαῖρε Ἐδὲμ ἀνοίξασα, τὴν κεκλεισμένην Ἀγνή· χαῖρε στῦλε,
πύρινε εἰσάγουσα, εἰς τὴν ἄνω ζωὴν, τὸ ἀνθρώπινον.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἐκβοήσωμεν·
Χαῖρε κόσμου Δέσποινα· χαῖρε Μαρία, Κυρία πάντων
ἡμῶν· χαῖρε ἡ μόνη ἄμωμος, ἐν γυναιξὶ καὶ καλή· χαῖρε
σκεῦος, μύρον τὸ ἀκένωτον, ἐπὶ σὲ κενωθὲν εἰσδεξάμενον.

Δόξα.

Ἡ περιστερὰ, ἡ τὸν ἐλεήμονα ἀποκυήσασα, χαῖρε
Ἀειπάρθενε· Ὅσίων πάντων χαῖρε τὸ καύχημα, τῶν
Ἀθλητῶν στεφάνωμα· χαῖρε ἀπάντων τε, τῶν Δικαίων,
θεῖον ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἡμῶν τῶν πιστῶν τὸ διάσωσμα.

Καὶ νῦν.

Φεῖσαι ὁ Θεός, τῆς κληρονομίας σου, τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν,
πάσας παραβλέπων νῦν, εἰς τοῦτο ἔχων ἐκδυσωποῦσάν
σε, τὴν ἐπὶ γῆς ἀσπόρως σε κυοφορήσασαν, διὰ μέγα,
ἔλεος θελήσαντα, μορφωθῆναι Χριστὲ τὸ ἀλλότριον.

Ἐπειτα ψάλλεται ὁ Κανόνας τῆς Θεοτόκου·

Ο ΚΑΝΟΝΑΣ

Ὡδὴ 1η.

Θ' ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ θὰ γεμίσει ἀπ' τῇ Χάρει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ λόγο ἐγκωμιαστικὸν θὰ ἀπευθύνω στὴ βασίλισσα Μητέρα (τοῦ Χριστοῦ)· καὶ θὰ φανῶ ὅτι πανηγυρίζω γεμάτος ἀπὸ χαρὰ, καὶ θὰ ἀνυμνήσω γεμάτος ἀπὸ ἀγαλλίασι τὰ θαυμάσια μεγαλεῖα της (2 φορές).

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσε μας (τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνεται μετὰ ἀπὸ κάθε τροπάριο).

Ἄγνη Θεοτόκε, βλέποντας ὁ μέγας Ἀρχάγγελος (ὁ Γαβριὴλ) ὅτι εἶσαι τὸ ζωντανὸ βιβλίον τοῦ Χριστοῦ ποὺ σφραγίστηκε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, σὲ ἐπευφημοῦσε καὶ ἔλεγε· Χαῖρε δοχεῖο τῆς χαρᾶς διὰ τοῦ ὁποίου θὰ σβήσῃ ἡ κατάρρα ποὺ δέχτηκε ἡ προμήτορά μας (ἡ Εὐα).

Παρθένε, νύφη τοῦ Θεοῦ, χαῖρε Ἐσὺ ποὺ ἀνόρθωσες (ἀπὸ τὴν πτώση του) τὸν Ἀδὰμ καὶ νέκρωσες τὸν Ἄδην. Χαῖρε Πάναγνη, Ἐσὺ ποὺ ἔγινες τὸ παλάτι στὸ ὁποῖο κατοίκησε (μὲ τὴν κυοφορία του) ὁ μοναδικὸς Βασιλιάς μας· χαῖρε Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ πύρινος θρόνος στὸν ὁποῖο κάθισε ὁ Παντοκράτορας (Χριστὸς).

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε (Θεοτόκε) Σὺ ποὺ βλάστησες τὸ τριαντάφυλλο ποὺ δὲ μαραίνεται ποτὲ (τὸν Χριστό)· χαῖρε Ἐσὺ ποὺ γέννησες τὸ μῆλο ποὺ μοσκοβολᾷ· ἡ εὐωδία τοῦ Βασιλιᾶ τῶν ὅλων· χαῖρε Ἐσὺ ποὺ ἔγινες μητέρα χωρὶς νὰ γνωρίσεις γάμο, ποὺ εἶσαι ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Καὶ τώρα...

**Θησαυρὲ τῆς ἀγνείας, χαῖρε· μ' ἐσένα σηκωθήκαμε ἀπὸ
τὴν πτώση μας. Χαῖρε Δέσποινα, εὐωδιαστὲ κρίνε, ποὺ
εὐωδιάζεις τοὺς πιστούς· (χαῖρε) θυμίαμα εὐωδιαστό, μύρο
πολύτιμο.**

ᾠδὴ 3η.

**Θεοτόκε, Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἡ ζωντανὴ καὶ ἀστείρευτη πηγὴ,
στερέωσε ἐκείνους ποὺ σὲ ὑμνολογοῦν ἔχοντας
συγκροτήσῃ θίασο πνευματικό· καὶ ἀξίωσέ τους νὰ λάβουν
ἔνδοξα στεφάνια ὅταν θὰ ἔλθουν στὴ δική σου οὐράνια
δόξα (2 φορές).**

**Χαῖρε ἐσὺ ποὺ βλάστησες τὸ θεῖο στάχυ (τὸν Χριστό) σὰν
χωράφι ποὺ δὲν καλλιεργήθηκε ποτέ. Χαῖρε Δέσποινα, ποὺ
εἶσαι τὸ ἔμψυχο τραπέζι στὸ ὁποῖο χώρεσε ὁ Ἄρτος τῆς
ζωῆς· χαῖρε πηγὴ ἀστείρευτη, ἀπ' τὴν ὁποία ἀναβλύζει τὸ
νερὸ τῆς ζωῆς.**

**Χαῖρε δάμαλη (μικρὴ ἀγελάδα, μτφ. ἡ παρθένος κόρη) ποὺ
γέννησες τὸ μόσχο τὸν καθαρὸ καὶ ἀψεγάδιαστο· χαῖρε
ἀμνάδα (μικρὴ προβατίνα) ποὺ κύησες τὸν Ἄμνὸ τοῦ Θεοῦ,
ποὺ σηκώνει τὶς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου· χαῖρε ἐσὺ ποὺ
προσφέρθηκες μὲ προθυμία γιὰ τὴν ἐξιλέωσή μας.**

Δόξα στὸν Πατέρα...

**Χαῖρε φωτεινὴ αὐγὴ, ἡ ὁποία μόνη ἀνέτειλες τὸν ἥλιο (τῆς
δικαιοσύνης) τὸν Χριστὸ καὶ ἀναδείχθηκες κατοικητήριο
τοῦ (νοητοῦ) Φωτός. Χαῖρε ἐσὺ ποὺ διέλυσες τὸ**

(πνευματικό) σκοτάδι καὶ ἐκμηδένισες ὀλοτελῶς τοὺς
σκοτεινοὺς δαίμονες.

Καὶ τώρα...

Χαῖρε πύλη ἀπ' τὴν ὁποία πέρασε μονάχα ὁ Λόγος τοῦ
Θεοῦ· ἐσὺ Δέσποινα, ἡ ὁποία διὰ τοῦ Τόκου σου (τοῦ
Χριστοῦ) συνέτριψες τὶς κλειδαριές καὶ τὶς πύλες τοῦ
θανάτου. Χαῖρε πανύμνητε, ἡ θεία εἴσοδος ἀπ' τὴν ὁποία
περνοῦν ὅλοι ὅσοι σώζονται.

ᾠδὴ 4η.

Αὐτὸς ποὺ κάθεται στὸν ἑνδοξο θρόνο τῆς Θεότητος, ἦλθε
(στὸν κόσμο) μέσα σ' ἐλαφρὺ σύννεφο (τὴν Παναγία), ὁ
Ἰησοῦς ὁ ὕψιστος Θεός, ὁ Ὅποῖος μὲ τὴ δύναμη τῆς
ἀμόλυντης παλάμης Του ἔσωσε (ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ
θάνατο) αὐτοὺς ποὺ κραυγάζουν· δόξα Χριστέ, στὴ θεία
σου δύναμη.

Μὲ ᾠσματα (ὕμνους) ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν πίστη μας, σοῦ
φωνάζουμε Πανύμνητε· χαῖρε ἐσὺ ποὺ μὲ τὴ χάρη τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος ἔγινες εὐφορο βουνό· χαῖρε ἐπτάφωτη
λυχνία, στάμνα ποὺ φέρεις μέσα σου τὸ μάννα (τὸν
Χριστό) ποὺ γλυκαίνει τὰ πνευματικὰ αἰσθητήρια τῶν
εὐσεβῶν.

Χαῖρε ἄχραντε Δέσποινα, ποὺ εἶσαι τὸ ἱλαστήριο τοῦ
κόσμου (τὸ μέσο διὰ τοῦ ὁποίου ἐξιλεωθήκαμε)· χαῖρε
κλίμακα (σκάλα) ποὺ μὲ τὴ χάρη σου μᾶς ἀνύψωσες ὅλους
ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό· χαῖρε ἡ γέφυρα ποὺ πραγματικὰ
περνᾷς ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωὴ ὅλους ὅσοι σὲ ἀνυμνοῦν.

Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὑψηλότερη ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς, χαῖρε
Ἄχραντε, ποὺ στὴν κοιλιά σου βάσταξες χωρὶς κόπο τὸ
θεμέλιο τῆς γῆς (τὸν Χριστό). Χαῖρε κογχύλι ποὺ μὲ τὸ αἷμα
σου ἔβαψες τὴ θεία πορφύρα (τὸ ἔνδυμα, δηλ. τὴν
ἀνθρώπινη σάρκα) ποὺ φόρεσε ὁ Βασιλιάς τῶν δυνάμεων.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε Δέσποινα, ἐσὺ ποὺ γέννησες πραγματικὰ τὸ
Νομοθέτη (Χριστό), ὁ ὁποῖος ἐξαλείφει χωρὶς κανένα
ἀντάλλαγμα τὶς ἁμαρτίες ὅλων μας· (χαῖρε) τὸ βάθος ποὺ
ἀνθρώπινο μυαλὸ δὲν μπορεῖ νὰ κατανοήσῃ καὶ τὸ ὕψος
ποὺ μὲ λόγια δὲν μπορεῖ νὰ περιγραφεῖ· ἐσὺ ποὺ ἔγινες ἡ
αἰτία τῆς δικῆς μας θέωσης.

Καὶ τώρα...

Ἀνυμνοῦμε ἐσένα ποὺ ἔπλεξες γιὰ τὸν κόσμον στεφάνι
χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦν χέρια ἀνθρώπινα· σοῦ
ἀπευθύνουμε τὸ χαῖρε, Παρθένε, ποὺ εἶσαι τὸ ἀκλόνητο
ὄχυρό μας, τὸ χαράκωμα καὶ τὸ στήριγμα καὶ τὸ ἱερὸ
καταφύγιο.

Ὡδὴ 5η.

Ὅλος ὁ κόσμος ἐξεπλάγη μὲ τὴ θεία δόξα σου· γιὰτὶ ἐσὺ
Παρθένε ἂν καὶ δὲ γνώρισες γάμο, ἀξιώθηκες νὰ κρατήσῃς
στὴ μήτρα σου τὸ Θεὸ ποὺ ἐξουσιάζει ὅλα τὰ κτίσματα, καὶ
γέννησες τὸν ἄχρονο Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος
χαρίζει τὴ σωτηρία σὰν βραβεῖο σ' ὅσους σὲ ἀνυμνοῦν.

Χαῖρε Πανάχραντε, ἐσὺ ποὺ κυοφόρησες τὴν Ὁδὸ (τὸν
Χριστό), ποὺ ὁδηγεῖ στὴ ζωὴ καὶ ἔσωσες τὸν κόσμον ἀπὸ
τὸν κατακλυσμὸ τῆς ἁμαρτίας. Χαῖρε νύφη τοῦ Θεοῦ, ποὺ

**εἶσαι λάλημα καὶ ἄκουσμα ποῦ προκαλεῖ δέος· χαῖρε
κατοικία τοῦ Δεσπότη τῆς κτίσεως.**

**Χαῖρε Ἄχραντε, ποῦ εἶσαι ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ ὀχύρωμα τῶν
ἀνθρώπων, τόπος ἅγιος τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ· νέκρωση τοῦ
θανάτου, ὀλόφωτο νυφικὸ δωμάτιο· χαῖρε ἡ χαρὰ τῶν
Ἀγγέλων· χαῖρε ἡ βοήθεια ἐκείνων ποῦ μὲ πίστη σὲ
ἐπικαλοῦνται.**

**Χαῖρε Δέσποινα, ἐσὺ ποῦ χρημάτισες πύρινο ἄρμα τοῦ
Λόγου, ποῦ ἔγινες ἔμψυχος Παράδεισος ὅπου στὸ μέσο
του ἔχει τὸ ξύλο τῆς ζωῆς, τὸν Κύριο, τοῦ Ὁποίου ἡ
γλυκύτητα ζωοποιεῖ αὐτοὺς ποῦ μὲ πίστη τὸν γεύονται καὶ
οἱ ὅποιοι προηγουμένως εἶχαν ὑποκύψει στὴ φθορά.**

Δόξα στὸν Πατέρα...

**Παίρνοντας δύναμη ἀπὸ τὴν δική σου δύναμη, σοῦ
φωνάζουμε μὲ πίστη· χαῖρε ἡ πόλη τοῦ Βασιλιᾶ τῶν ὅλων,
γιὰ τὴν ὁποία πολλὰ εἰπώθηκαν δοξασμένα καὶ
ἀξιόκουστα. Χαῖρε ὅρος ποῦ δὲ λατομήθηκε ποτέ, χαῖρε
βάθος μυστηρίου ἀμέτρητο.**

Καὶ τώρα...

**Χαῖρε Ἄχραντε, ἐσὺ ποῦ χρημάτισες ἡ εὐρύχωρη κατοικία
τοῦ Θεοῦ Λόγου· χαῖρε πανθαύμαστε, ἐσὺ ποῦ εἶσαι τὸ
ὄστρακο ἀπ' τὸ ὁποῖο προῆλθε τὸ θεῖο μαργαριτάρι.
Θεοτόκε, ἐσὺ συμφιλιώνεις μὲ τὸ Θεὸ ὅλους αὐτοὺς ποῦ
ἀδιάκοπα μὲ ὕμνους σὲ ἐγκωμιάζουν.**

Ὡδὴ 6η.

Τὴν θεία αὐτὴ καὶ ἰδιαίτερα ἄξια τιμῆς ἑορτὴ τῆς
Θεομήτορος τελοῦντες οἱ θεόφρονες, ἐλᾶτε νὰ κτυπήσουμε
τὰ χέρια ἀπὸ χαρά, δοξάζοντας τὸ Θεὸ ποὺ γεννήθηκε ἀπ’
αὐτήν.

Χαῖρε Πανάχραντε, γιατί ἀναδείχτηκες τὸ ἀμόλυντο νυφικὸ
δωμάτιο τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ ἔγινες ἡ αἰτία τῆς θέωσης
ὅλων μας, τὸ κήρυγμα τῶν Προφητῶν καὶ τὸ σεμνὸ στολίδι
τῶν Ἀποστόλων.

Ἀπὸ σένα ἔσταξε ἡ δροσιὰ (ὁ Χριστὸς), ἡ ὁποία ἔσβησε τὴ
φλόγα τῆς πολυθεΐας καὶ εἰδωλολατρίας· γιὰ τοῦτο καὶ σοῦ
φωνάζουμε δυνατά· χαῖρε, Παρθένε, ἐσύ ποὺ εἶσαι ὁ πόκος
(τὸ μαλλί) τὸν ὁποῖο μὲ θαῦμα προεῖδε ὁ Γεδεών.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Νά, σὲ σένα (Παναγία μας) φωνάζουμε δυνατὰ τὸ χαῖρε·
γίνε λιμάνι σὲ μᾶς ποὺ ταξιδεύουμε στὴ θάλασσα τῆς ζωῆς
καὶ ὀρμητήριο στὸ πέλαγος τῶν θλίψεων καὶ ὅλων τῶν
παγίδων τοῦ ἐχθροῦ μας (τοῦ διαβόλου).

Καὶ τώρα...

Ἐσύ ποὺ εἶσαι αἰτία χαρᾶς, γέμισε μὲ τὴ χάρη σου τὴ
σκέψη μας γιὰ νὰ σοῦ φωνάζουμε δυνατά· χαῖρε ἄφλεκτο
βάτος, καὶ ὀλόφωτο νεφέλη, ποὺ ἀδιάκοπα ἐπισκιάζεις
τοὺς πιστούς.

ᾠδὴ 7η.

Οἱ θεόφρονες (Τρεῖς Παῖδες στὴ Βαβυλώνα) δὲ θέλησαν νὰ
λατρεύσουν τὰ κτίσματα, ἀλλὰ λάτρευσαν μονάχα τὸν
Κτίστη. Καὶ ἀφοῦ ἀψήφισαν μὲ ἀνδρεία τὴν ἀπειλὴ τῆς

φωτιᾶς, μὲ χαρὰ ἔψαλαν· Ὑπερύμνητε Θεὲ καὶ Κύριε τῶν
Πατέρων μας εἶσαι εὐλογημένος.

Σὲ ἀνυμνοῦμε καὶ σοῦ φωνάζουμε δυνατά· χαῖρε τὸ ὄχημα
τοῦ νοητοῦ Ἡλίου (τοῦ Χριστοῦ)· ἀληθινὴ ἄμπελος
(κληματαριὰ), ἡ ὁποία καρποφόρησες τὸ ὥριμο σταφύλι
ποὺ ἀποστάζει κρασί (τὴ ζωὴ) καὶ εὐφραίνει τὶς ψυχὰς
ἐκείνων ποὺ μὲ πίστη σὲ δοξάζουν.

Χαῖρε νύφη τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ ποὺ γέννησες τὸν Ἰατρὸ τῶν
ἀνθρώπων· ποὺ εἶσαι ἡ μυστικὴ ράβδος, ἀπὸ τὴν ὁποία
βλάστησε τὸ ἀμάραντο λουλούδι (ὁ Χριστὸς)· χαῖρε,
Δέσποινα, μ' ἐσένα γεμίζουμε ἀπὸ χαρὰ καὶ κληρονομοῦμε
τὴν αἰώνια ζωή.

Δέσποινα, καὶ ἡ πιὸ ρητορικὴ γλῶσσα δὲν μπορεῖ ἐπάξια
νὰ σὲ ὑμνολογήσῃ· διότι, μὲ τὸ νὰ γεννήσῃς τὸν βασιλέα
Χριστό, ὑψώθηκες πιὸ πάνω κι ἀπὸ τὰ Σεραφεῖμ. Αὐτὸν
ἰκέτευε νὰ σώσῃ τὴν ἀπὸ κάθε βλάβη αὐτοὺς ποὺ μὲ
πίστη σὲ προσκυνοῦν.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Σὲ εὐφημεῖ καὶ σὲ ἐγκωμιάζει ὁλος ὁ κόσμος ἀναφωνώντας
σου· χαῖρε Ἀγνή, ἐσὺ εἶσαι τὸ βιβλίον, στὸ ὁποῖο μὲ τὸ
δάκτυλον (τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) καταγράφηκε ὁ
Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός. Αὐτὸν ἰκέτευε Θεοτόκε, νὰ
καταγράψῃ στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς κι ἐμᾶς τοὺς δούλους σου.

Καὶ τώρα...

Σὲ ἱκετεύουμε οἱ δοῦλοι σου καὶ κλίνουμε μπροστά σου τὰ
γόνατα τῆς καρδιᾶς μας. Ἄκουσε μὲ προσοχή (τὴν ἱκεσία

μας) Ἀγνή καὶ σῶσε ὅλους ἑμᾶς ποὺ βυθιζόμαστε στὶς
θλίψεις· καὶ προφύλαξε ἀπὸ κάθε ἄλωση ἐχθρική τὴν Πόλη
σου (ἀλλὰ καὶ κάθε πόλη) Θεοτόκε.

Ὡδὴ 8η.

Τοὺς εὐσεβεῖς Παῖδες στὸ καμίνι ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου (ὁ
Χριστὸς) διέσωσε (ἀπὸ τὶς φλόγες). Καὶ τότε μὲν σὰν
προτύπωση, τώρα δὲ ἐνεργώντας φανερὰ σῶζει τὴν
οἰκουμένη, τὴν ὁποία καὶ συναθροίζει καὶ τὴν κάνει νὰ
ψάλει· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ
ὑπερυψώνετε Τον σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Στὰ σπλάγχνα σου, Ἀγνή, δέχτηκες τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ
βάσταξες Αὐτὸν ποὺ βαστάζει τὰ πάντα. Ἐθρεψες μὲ τὸ
γάλα σου Αὐτὸν ποὺ μ' ἓνα νεῦμα Του τρέφει ὁλόκληρη
τὴν οἰκουμένη, πρὸς τὸν Ὅποιο ψάλλουμε· Ὑμνεῖτε τὸν
Κύριο ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὑπερυψώνετε Τον σ'
ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὁ Μωυσῆς ἀντιλήφθηκε μπροστὰ στὴ φλεγόμενη βάτο τὸ
μεγάλο μυστήριον τοῦ τόκου σου. Καὶ οἱ (Τρεῖς) Παῖδες
προεικόνισαν τὸ μυστήριον αὐτό, βρισκόμενοι στὸ μέσο τῆς
φωτιᾶς τῆς καμίνου καὶ μὴ καιόμενοι, πανάχραντε ἁγία
Παρθένε. Γι' αὐτὸ σὲ ὑμνοῦμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐμεῖς ποὺ πρὶν γυμνωθήκαμε ἐξαιτίας τῆς ἀπάτης τοῦ
διαβόλου, τώρα μὲ τὴν κυοφορία σου, ντυθήκαμε τὴν
στολὴ τῆς ἀφθαρσίας. Καὶ ὅσοι καθόμασταν στὸ σκοτάδι
τῶν παραπτωμάτων μας, εἶδαμε τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ, Κόρη,
ποὺ ἔγινες κατοικητήριον τοῦ φωτός. Γι' αὐτὸ σὲ ὑμνοῦμε
σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Οἱ νεκροὶ ψυχικὰ ἄνθρωποι παίρνουν καὶ πάλι μὲ τὴ μεσιτεία σου ζωὴ, γιατί γέννησες τὴν πραγματικὴ Ζωή, ποὺ εἶναι Πρόσωπο (τὸν Χριστό). Κι ἐκεῖνοι ποὺ πρὶν ἔχασαν (μὲ τὴν ἁμαρτία) τὴ λαλιά τους, γίνονται ὁμιλητικότατοι. Οἱ λεπροὶ καθαρίζονται, οἱ ἄρρώστιες διαλύονται, τὰ πλήθη τῶν ἑναερίων πνευμάτων (τῶν δαιμόνων) νικοῦνται. Κι ὅλα αὐτὰ γίνονται μὲ σένα Παρθένε, ποὺ εἶσαι ἡ σωτηρία τῶν θνητῶν ἀνθρώπων.

Καὶ τώρα...

Χαῖρε, ἐσὺ ἡ εὐλογημένη σὲ ὅλα, ποὺ γέννησες τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου (τὸν Χριστό)· διὰ σοῦ ἀνεβήκαμε ἀπὸ τὴ γῆ στὰ οὐράνια. Ἐσὺ εἶσαι Ἀγνή ἡ σκέπη καὶ τὸ στερέωμα, τὸ τεῖχος καὶ τὸ φρούριο ὅλων ὅσοι ψάλλουν· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὑπερυψώνετε Τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὠδὴ 9η.

Κάθε θνητὸς ἃς σκιρτήσῃ ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ κι ἃς φωτιστεῖ σὰν λαμπάδα τὸ πνεῦμα του· ἃς πανηγυρίσῃ καὶ ἡ νοερὴ φύση τῶν αὐλῶν πνευματικῶν Δυνάμεων, ἀνυμνώντας τὴν ἱερὴ πανήγυρη τῆς μητέρας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἃς φωνάξῃ δυνατά· χαῖρε Θεοτόκε, σὺ ποὺ εἶσαι ἄξια κάθε μακαρισμοῦ, ἀγνή, ἀειπάρθενε.

Γιὰ νὰμποροῦμε ἐμεῖς οἱ πιστοί, ποὺ γίναμε μ' Ἐσένα μέτοχοι τῆς αἰώνιας χαρᾶς, νὰ σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ τὸ χαῖρε, σῶσε μας, Κόρη, ἀπὸ κάθε πειρασμό, ἀπὸ βαρβαρικὴ ἐπιδρομὴ καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλη συμφορὰ ποὺ ἔρχεται (σὲ μᾶς) τοὺς ἁμαρτωλοὺς θνητοὺς ἐξαιτίας τῶν πολλῶν (μας) παραπτωμάτων.

Φάνηκες σὲ μᾶς φωτισμὸς καὶ στερέωσή μας· γι' αὐτὸ σοῦ
φωνάζουμε δυνατά· χαῖρε ἄστρο ποὺ δὲν δύεις ποτὲ καὶ
φέρνεις στὸν κόσμον τὸν μεγάλο Ἥλιο. Χαῖρε Ἀγνή, ἐσὺ
ποὺ ἀνοίξεις τὴν κλεισμένη Ἑδὲμ (τὸν παράδεισον)· χαῖρε σὺ
πύρινη στήλη ποὺ ὁδηγεῖς στὴν ἄνω ζωὴ τὸ ἀνθρώπινο
γένος.

Ἄς σταθοῦμε εὐλαβικὰ στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ μας (στὸ Ναό)
κι ἄς φωνάζουμε δυνατά· χαῖρε Δέσποινα τοῦ κόσμου·
χαῖρε Μαρία, Κυρία ὅλων μας· χαῖρε ἡ μόνη ἀμόλυντη καὶ
ἐνάρετη μεταξὺ τῶν γυναικῶν· χαῖρε σκεῦος ποὺ δέχτηκες
μέσα σου τὸ ἀνεξάντλητο μύρο (τὸν Χριστό), ποὺ ἄδειασε
ὁλόκληρο ἐπάνω σου.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε Ἀειπάρθενε, ἐσὺ εἶσαι τὸ περιστέρι ποὺ γέννησε τὸν
Ἐλεήμονα Θεό· ἐσὺ εἶσαι τὸ καύχημα ὅλων τῶν ὁσίων καὶ
τὸ στεφάνωμα τῶν ἀθλητῶν τῆς πίστεως (τῶν μαρτύρων).
Χαῖρε τὸ κόσμημα ὅλων τῶν δικαίων καὶ ἡ σωτηρία γιὰ μᾶς
τοὺς πιστοὺς.

Καὶ τώρα...

Λυπήσου, Θεέ μας, τὴν κληρονομία σου (ὅλους ἐμᾶς ποὺ
ἐλπίζουμε σ' Ἑσένα), παραβλέποντας τώρα ὅλες τὶς
ἁμαρτίες μας κι ἔχοντας μεσίτρια νὰ σὲ παρακαλεῖ γι' αὐτὸ
ἐκείνη ποὺ χωρὶς ἀνθρώπινη σπορὰ σὲ κυοφόρησε στὴ
γῆ, ὅταν θέλησες ἀπὸ μεγάλη εὐσπλαγχνία νὰ λάβεις τὴν
ξένη πρὸς τὴ θεία σου φύση ἀνθρώπινη μορφή.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον δίχορον ἀργῶς.

Ἦχος πλ. δ΄. Αὐτόμελον.
Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια,
Ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε.
Ἄλλ' ὥς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,
Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον,
Ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὁ Ἱερεὺς ἱστάμενος εἰς τὸν σωλέα πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς
Θεοτόκου, ἀπαγγέλλει ἐμμελῶς τὴν Α' Στάσιν τῶν
«Χαιρετισμῶν».

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ
Θεοτόκῳ τό, Χαῖρε (ἐκ γ')· καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ,
σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο, καὶ ἵστατο
κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμπει· χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείπει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε, τῶν
δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς· χαῖρε,
βάθος δυσθεώρητον, καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε, ὅτι
βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν ἥλιον· χαῖρε, γαστήρ ἐνθέου
σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι' ἧς
βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ Ἁγία, ἑαυτὴν ἐν ἀγνείᾳ, φησὶ τῷ Γαβριὲλ
θαρσαλέως· Τὸ παράδοξόν σου τῆς φωνῆς,
δυσπαράδεκτόν μου τῇ ψυχῇ φαίνεται· ἀσπόρου γὰρ
συλλήψεως τὴν κύησιν πῶς λέγεις; κράζων· Ἀλληλούϊα.

Γνώσιν ἄγνωστον γνῶναι, ἡ Παρθένος ζητοῦσα, ἐβόησε
πρὸς τὸν λειτουργοῦντα· Ἐκ λαγόνων ἀγνῶν Υἱόν, πῶς
ἔστι τεχθῆναι δυνατόν; λέξον μοι. Πρὸς ἣν ἐκεῖνος ἔφησεν
ἐν φόβῳ, πλήν κραυγάζων οὕτω·

Χαῖρε, βουλῆς ἀπορρήτου μύστις· χαῖρε, σιγῆς δεομένων
πίστις.

Χαῖρε, τῶν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ προοίμιον· χαῖρε, τῶν
δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον.

Χαῖρε, κλίμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός· χαῖρε,
γέφυρα μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν.

Χαῖρε, τὸ τῶν Ἀγγέλων πολυθρύλητον θαῦμα· χαῖρε, τὸ
τῶν δαιμόνων πολυθρήνητον τραῦμα.

Χαῖρε, τὸ Φῶς ἀρρήτως γεννήσασα· χαῖρε, τὸ πῶς, μηδένα
διδάξασα.

Χαῖρε, σοφῶν ὑπερβαίνουσα γνῶσιν· χαῖρε, πιστῶν
καταυγάζουσα φρένας.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

**Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ἐπεσκίασε τότε, πρὸς σύλληψιν τῇ
Ἀπειρογάμῳ· καὶ τὴν εὐκαρπον ταύτης νηδύν, ὡς ἀγρὸν
ὑπέδειξεν ἡδὺν ἅπασιν, τοῖς θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, ἐν
τῷ ψάλλειν οὕτως· Ἀλληλούϊα.**

**Ἔχουσα θεοδόχον, ἡ Παρθένος τὴν μήτραν, ἀνέδραμε
πρὸς τὴν Ἑλισάβετ· τὸ δὲ βρέφος ἐκείνης εὐθύς, ἐπιγνὼν
τὸν ταύτης ἀσπασμόν, ἔχαιρε! καὶ ἄλμασιν ὡς ἄσμασιν,
ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον·**

**Χαῖρε, βλαστοῦ ἀμαράντου κλῆμα· χαῖρε, καρποῦ
ἀκηράτου κτῆμα.**

**Χαῖρε, γεωργὸν γεωργοῦσα φιλάνθρωπον· χαῖρε,
φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα.**

**Χαῖρε, ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν οἰκτιρμῶν· χαῖρε,
τράπεζα βαστάζουσα εὐθηνίαν ἰλασμῶν.**

**Χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναθάλλεις· χαῖρε, ὅτι
λιμένα τῶν ψυχῶν ἐτοιμάζεις.**

**Χαῖρε, δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα· χαῖρε, παντὸς τοῦ
κόσμου ἐξίλασμα.**

**Χαῖρε, Θεοῦ πρὸς θνητοὺς εὐδοκία· χαῖρε, θνητῶν πρὸς
Θεὸν παρρησία.**

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων, λογισμῶν ἀμφιβόλων, ὁ σῶφρων
Ἰωσήφ ἐταράχθη, πρὸς τὴν ἄγαμόν σε θεωρῶν, καὶ
κλεψίγαμον ὑπονοῶν Ἄμεμπτε· μαθὼν δέ σου τὴν
σύλληψιν ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ἔφη· Ἀλληλούϊα.

Εἶτα οἱ Χοροὶ ἐναλλάξ, τό· Τῇ ὑπερμάχῳ... (σύντομον).
Τρισάγιον. Δόξα. Καὶ νῦν. Παναγία Τριάς. Κύριε, ἐλέησον
(γ'). Δόξα. Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία...

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν. Καὶ ἀναγινώσκει τὸ Κοντάκιον τῆς
ἡμέρας, ἥτοι τὸ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου.

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου,
τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας, Πολύαθλε, καὶ στέφει
οὐρανίῳ, ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Κύριε, ἐλέησον (μ') καὶ τὴν Εὐχὴν ταύτην·
Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ πάσῃ ὥρᾳ, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς
προσκυνούμενος, καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ
μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τοὺς
δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντας
καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων
ἀγαθῶν· Αὐτός, Κύριε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ
ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις, καὶ ἴθουνον τὴν ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς
ἐντολάς σου· τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἁγίασον, τὰ σώματα
ἁγνισον, τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον, τὰς ἐννοίας κάθαρσον,
καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ ὀδύνης.
Τείχισον ἡμᾶς ἁγίοις σου Ἀγγέλοις, ἵνα, τῇ παρεμβολῇ
αὐτῶν φρουρούμενοι, καὶ ὁδηγούμενοι, καταντήσωμεν εἰς
τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς
ἀπροσίτου σου δόξης· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τό, Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα. Καὶ νῦν.

**Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν
ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον
τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σὲ μεγαλύνομεν.**

Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον, Πάτερ.

**Ὁ ἱερεὺς· Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς,
ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς.**

**Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον (γ'). Καὶ σῶσον ἡμᾶς
Παναγία Παρθένε.**

Εὐχὴ εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

(Παύλου Μοναχοῦ, Μονῆς Εὐεργέτιδος)

**Ἄσπιλε, ἀμόλυντε, ἄφθορε, ἄχραντε, ἀγνή Παρθένε,
Θεόνυμφε Δέσποινα, ἡ Θεὸν Λόγον τοῖς ἀνθρώποις, τῇ
παραδόξῳ σου κυήσει, ἐνώσασα, καὶ τὴν ἀπωσθεῖσαν
φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν τοῖς οὐρανίοις συνάψασα, ἡ τῶν
ἀπηλπισμένων μόνη ἐλπίς, καὶ τῶν πολемуμένων
βοήθεια, ἡ ἐτοίμη ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, καὶ
πάντων τῶν Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον, μὴ βδελύξη με τὸν
ἁμαρτωλόν, τὸν ἐναγῇ, τὸν αἰσχροῖς λογισμοῖς καὶ λόγοις
καὶ πράξεσιν ὅλον ἑμαυτὸν ἀχρειώσαντα, καὶ τῇ τῶν
ἡδονῶν τοῦ βίου ῥαθυμίᾳ γνώμῃς, δοῦλον γενόμενον.
Ἄλλ' ὥς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ Μήτηρ, φιланθρώπως
σπλαγχνίσθητι ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἀσώτῳ, καὶ δέξαι
μου τὴν ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων προσφερομένην σοι δέησιν,
καὶ τὸν σὸν Υἱόν, καὶ ἡμῶν Δεσπότην καὶ Κύριον, τῇ
μητρικῇ σου παρρῆσίᾳ χρωμένη, δυσώπησον, ἵνα ἀνοίξη
κάμοι τὰ φιλάνθρωπα σπλάγχνα τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος,
καί, παριδὼν μου τὰ ἀναρίθμητα πταίσματα, ἐπιστρέψη με
πρὸς μετάνοιαν, καὶ τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργάτην δόκιμον
ἀναδείξῃ με. Καὶ πάρεσό μοι ἀεὶ ὡς ἐλεήμων, καὶ**

συμπαθής, καὶ φιλάγαθος, ἐν μὲν τῷ παρόντι βίῳ, θερμὴ
προστάτις καὶ βοηθός, τὰς τῶν ἐναντίων ἐφόδους
ἀποτειχίζουσα, καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδηγοῦσά με, καὶ ἐν
τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου μου, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν
περιέπουσα, καὶ τὰς σκοτεινὰς ὅψεις τῶν πονηρῶν
δαιμόνων πόρρῳ αὐτῆς ἀπελαύνουσα· ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ
ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, τῆς αἰωνίου με ῥυομένη κολάσεως, καὶ
τῆς ἀπορρήτου δόξης τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν
κληρονόμον με ἀποδεικνύουσα. Ἦς καὶ τύχοιμι, Δέσποινά
μου, ὑπεραγία Θεοτόκε, διὰ τῆς σῆς μεσιτείας καὶ
ἀντιλήψεως· χάριτι καὶ φιланθρωπία, τοῦ μονογενοῦς σου
Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν
τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ
ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

(Ἀντιόχου Μοναχοῦ, τοῦ Πανδέκτου)

Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα, πρὸς ὕπνον ἀπιοῦσιν, ἀνάπαυσιν
σώματος καὶ ψυχῆς· καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
ζοφεροῦ ὕπνου τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἀπὸ πάσης σκοτεινῆς καὶ
νυκτερινῆς ἡδυπαθείας. Παῦσον τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν,
σβέσον τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ, τὰ καθ' ἡμῶν
δολίως κινούμενα· τὰς τῆς σαρκὸς ἡμῶν ἐπαναστάσεις
κατάστειλον, καὶ πᾶν γεῶδες καὶ ὑλικὸν ἡμῶν φρόνημα
κοίμησον. Καὶ δώρησαι ἡμῖν, ὁ Θεός, γρήγορον νοῦν,
σώφρονα λογισμόν, καρδίαν νήφουσιν, ὕπνον ἐλαφρόν,
καὶ πάσης σατανικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον.

Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς,
ἐστηριγμένους ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, καὶ τὴν μνήμην τῶν
σῶν κριμάτων ἐν ἑαυτοῖς ἀπαράθραυστον ἔχοντας.
Παννύχιον ἡμῖν τὴν σὴν δοξολογίαν χάρισαι εἰς τὸ ὑμνεῖν,

καὶ εὐλογεῖν, καὶ δοξάζειν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς
ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου
Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Καὶ πάλιν.

Ὑπερένδοξε, ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Θεοτόκε, προσάγαγε
τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, καὶ
αἴτησαι, ἵνα σώσῃ διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

(Εὐχὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωαννικίου).

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ
Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Τριάς ἁγία, δόξα σοι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ·
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Τὴν Παρασκευὴ τῆς Α΄ Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν
ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ Ἱερέως τὸ Εὐαγγέλιον τῆς
Παννυχίδος (Ἰωάν. 15, 1-7)·

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος
ἡ ἀληθινή, καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι. Πᾶν κλῆμα ἐν
ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν, αἶρει αὐτό, καὶ πᾶν τὸ καρπὸν
φέρον, καθαίρει αὐτό, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ. Ἦδη
ὕμεῖς καθαροί ἐστε διὰ τὸν λόγον, ὃν λελάληκα ὑμῖν.
Μείνατε ἐν ἐμοί, καὶ ἐγὼ ἐν ὑμῖν. Καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται
καρπὸν φέρειν ἄφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μένῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ,
οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοὶ μένητε. Ἐγὼ εἰμι ἡ
ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα. Ὁ μένων ἐν ἐμοί, καὶ ἐγὼ ἐν
αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ
δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. Ἐὰν μὴ τις μένῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη
ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτά, καὶ
εἰς πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται. Ἐὰν μένητε ἐν ἐμοί, καὶ τὰ

**ῥήματά μου ἐν ὑμῖν μένῃ, ὃ ἐὰν θέλητε αἰτήσασθε, καὶ
γενήσεται ὑμῖν.**

Ὁ Ἱερεὺς ἀμέσως τὴν Ἀπόλυσιν·

**Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι. Χριστὸς ὁ
ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ
παναμώμου ἀγίας αὐτοῦ Μητρός, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ
πανευφήμεων Ἀποστόλων, (τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ
Ἁγίου τῆς ἡμέρας, ἐφ' ὅσον ἐορτάζεται), καὶ πάντων τῶν
Ἁγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ
φιλόανθρωπος. Ἀμήν.**

**Εἶτα ὁ Ἱερεὺς λέγει (ἀποκρινομένων ἡμῶν τό· Κύριε,
ἐλέησον, συνεχῶς).**

Εὐξώμεθα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

**Ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος) καὶ πάσης τῆς ἐν
Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.**

**Ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους πάσης ἀρχῆς καὶ
ἐξουσίας ἐν αὐτῷ.**

**Ὑπὲρ εὐοδώσεως καὶ ἐνισχύσεως τοῦ φιλοχρίστου
στρατοῦ.**

Ὑπὲρ τῶν ἀπολειφθέντων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ὑπὲρ τῶν διακονούντων καὶ διακονησάντων ἡμῖν.

Ὑπὲρ τῶν μισούντων καὶ ἀγαπώντων ἡμᾶς.

Ὑπὲρ τῶν ἐντειλαμένων ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν.

Ὑπὲρ ἀναρρύσεως τῶν αἰχμαλώτων.

Ὑπὲρ τῶν ἐν θαλάσῃ καλῶς πλεόντων.

Ὑπὲρ τῶν ἐν ἀσθενείαις κατακειμένων.

Εὐξώμεθα καὶ ὑπὲρ εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς.

Καὶ ὑπὲρ πάσης ψυχῆς χριστιανῶν Ὁρθοδόξων.

Μακαρίσωμεν τοὺς εὐσεβεῖς ἄρχοντας, τοὺς ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς. Τοὺς κτίτορας τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας ταύτης, τοὺς γονεῖς ἡμῶν καὶ διδασκάλους καὶ πάντας τοὺς προαπελθόντας πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν τοὺς ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένους, καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους.

Εἵπωμεν καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν, τό· Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον.

Ὁ Χορός, ψάλλει· Ἦχος γ´.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε, ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι. Διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Ὁ ἱερεὺς· Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΣΤΑ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ
Α΄
ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΤΗΣ 1ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
‘Ο ‘Ιερέας’

‘Ας εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεός μας κάθε στιγμή, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Δόξα σ’ Ἐσένα Χριστέ, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίδα μας, δόξα σ’ Ἐσένα.

Βασιλιὰ οὐράνιε, Παράκλητε, Πνεῦμα Ἅγιο, ποὺ ἀπὸ Σένα πηγάζει ἡ ἀλήθεια· ποὺ βρίσκεσαι παντοῦ καὶ μὲ τὴν παρουσία Σου γεμίζεις τὰ πάντα· Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ θησαυρὸς καὶ ἡ πηγὴ κάθε ἀγαθοῦ καὶ δωρίζεις τὴ ζωὴ, ἔλα καὶ κατοίκησε μέσα μας, καὶ καθάρισέ μας ἀπὸ τὰ στίγματα τῆς ἁμαρτίας καὶ σῶσε τὶς ψυχές μας.

‘Ο ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ἅγιος εἶσαι Θεέ (Πατέρα μας), Ἅγιος εἶσαι (Υἱέ) Δυνατέ, Ἅγιο εἶσαι Ἀθάνατο (Πνεῦμα), ἐλέησέ μας (3 φορές).

Δόξα στὸν Πατέρα, στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Καὶ τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Παναγία Τριάδα, ἐλέησέ μας, Κύριε (Θεέ Πατέρα) δεῖξε εὐσπλαγχνία γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας. Δέσποτα (Υἱέ) συγχώρεσε τὶς ἀνομίες μας. Ἅγιο (Πνεῦμα) ἐπίσκεψε καὶ θεράπευσε τὶς ἀδυναμίες μας, χάρη τοῦ ὀνόματός Σου.

Κύριε ἐλέησε, Κύριε ἐλέησε, Κύριε ἐλέησε.

Δόξα... Καὶ τώρα...

Ἐπουράνιε Πατέρα μας, ὅς εἶναι δοξασμένο καὶ ἁγιασμένο τὸ ὄνομά Σου. Ἄς ἔλθει ἡ βασιλεία Σου, ὅς γίνει τὸ θέλημά Σου, ὅπως στὸν οὐρανὸ ἔτσι καὶ στὴ γῇ. Δώσε μας καὶ σήμερα τὴν ἀπαραίτητη γιὰ τὴ συντήρησή μας τροφή, καὶ συγχώρεσε τὶς ἁμαρτίες μας, ὅπως κι ἐμεῖς συγχωροῦμε ὅσους μᾶς ἀδικοῦν. Καὶ μὴν ἐπιτρέψεις νὰ πέσουμε σὲ πειρασμὸ (ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴ δική μας διάθεση), ἀλλὰ φύλαξέ μας κι ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν πονηρὸ (τὸ διάβολο).

Ὁ Ἱερέας· Γιατὶ σ' Ἐσένα ἀνήκει ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμη καὶ ἡ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ σὲ κάθε στιγμή καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν. Κύριε ἐλέησέ μας (12 φορές).

Δόξα... Καὶ τώρα...

Ἐλᾶτε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ πέσουμε εὐλαβικὰ στὰ πόδια τοῦ Βασιλιᾶ μας Θεοῦ.

Ἐλᾶτε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ πέσουμε εὐλαβικὰ στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Βασιλιᾶ μας Θεοῦ.

Ἐλᾶτε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ πέσουμε εὐλαβικὰ στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Βασιλιᾶ καὶ Θεοῦ μας. (3 μετάνοιες κι ἀμέσως τοὺς Ψαλμοὺς)·

Ψαλμὸς 50ός.

Ἐλέησέ με, Θεέ μου, σύμφωνα μὲ τὸ ἄπειρο ἔλεός σου, καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη εὐσπλαγχνία Σου ἐξάλειψε τὴ μεγάλη

ἁμαρτία μου. Ἀκόμη περισσότερο, πλύνε με ἀπὸ τὸ ρύπο
τῆς ἀνομίας μου κι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία μου καθάρισέ με. Γιατί
ἔχω συναίσθηση τῆς ἀνομίας μου καὶ ἡ ἁμαρτία μου
βρίσκεται πάντοτε μπροστά μου. Σ' Ἐσένα μόνο ἡμάρτησα
καὶ τὶς ἁμαρτωλές μου πράξεις ἐνώπιόν Σου διέπραξα, γιὰ
νὰ δικαιωθεῖς ἔτσι γιὰ τὶς ἀποφάσεις Σου γιὰ μένα καὶ
ἐξέλθεις νικητὴς ὅταν Σὲ κατακρίνουν (χωρὶς νὰ
γνωρίζουν). (Ἐλέησέ με) γιατί νά, ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς
συλλήψεώς μου ὡς ἔμβρυο, φέρω κληρονομικὴ τὴ ροπὴ
πρὸς τὴν ἁμαρτία. Μὲ τὸ προπατορικὸ ἡμάρτημα καὶ μὲ
τὴν κλίσιν στὴν ἁμαρτία μὲ κυοφόρησε καὶ μὲ γέννησε ἡ
μητέρα μου. Ὅμως Ἐσὺ ἀγάπησες μονάχα τὴν ἀλήθεια καὶ
μοῦ φανέρωσες τὰ ἄγνωστα καὶ ἀπόκρυφα μυστήρια τῆς
σοφίας Σου. Θὰ μὲ ραντίσεις μὲ τὸ ἔλεός σου σὰν μὲ φύλλα
τοῦ ἄρωματικοῦ φυτοῦ ὑσσώπου καὶ θὰ καθαριστῶ. Θὰ μὲ
πλύνεις μὲ τὴ χάρι Σου καὶ θὰ γίνω πιὸ λευκὸς καὶ ἀπὸ τὸ
χιόνι. Θὰ μὲ κάνεις νὰ αἰσθανθῶ ἀγαλλίαση καὶ
εὐφροσύνη, θὰ ἀγαλλιᾶσουν καὶ τὰ κόκαλά μου, ποὺ
ταπεινώθηκαν (ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μου). Στρέψε μακριὰ τὸ
πρόσωπό Σου ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μου, καὶ ἐξαφάνισε ὅλες
τὶς ἀνομίες μου. Κτίσε μέσα μου καρδιὰ καθαρὴ, Θεέ μου,
καὶ μὲ πνεῦμα εὐθύτητας καὶ εἰλικρίνειας ἀνακαίνισέ με
ἐσωτερικά. Μὴ μὲ ἀποδιώξεις ἀπὸ τὸ πρόσωπό Σου καὶ μὲ
περιφρονήσεις, καὶ μὴ μοῦ ἀφαιρέσεις τὸ Πνεῦμα Σου τὸ
Ἅγιο. Δώρησέ μου ξανὰ τὴν ἀγαλλίαση ποὺ δίνει ἡ
σωτηρία Σου καὶ μὲ διάθεση καὶ θέληση ἰσχυρὴ στήριξέ με.
Θὰ διδάξω σ' ὅλους ὅσοι παραβαίνουν τὸ νόμο Σου τὴν
ὁδὸ τῶν ἐντολῶν Σου καὶ θὰ ἐπιστρέψουν οἱ ἁμαρτωλοὶ σ'
Ἐσένα. Ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὴν ἐνοχὴ τῶν αἱμάτων ποὺ
ἔχυσα, Θεέ μου, Θεὲ τῆς σωτηρίας μου. Τότε ἡ γλῶσσα μου
θὰ ἀγαλλιᾶσει καὶ θὰ ὑμνήσει τὴ δικαιοσύνη Σου. Κύριε, τὰ
κλεισμένα ἀπὸ τὴ ντροπὴ χεῖλη μου θ' ἀνοίξεις καὶ τὸ
στόμα μου θὰ σὲ αἰνέσει. Γιατὶ ἂν ἐπιθυμοῦσες θυσία ὑλικὴ

θὰ στὴν εἶχα προσφέρει. Ὅμως Ἐσένα δὲ Σὲ ἱκανοποιοῦν οἱ θυσίαι τῶν ζώων ποὺ καίγονται στὸ θυσιαστήριο. Θυσία ἀρεστὴ σ' Ἐσένα εἶναι τὸ συντετριμμένο γιὰ τὶς ἁμαρτίαι τῆς πνεῦμα· Ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν θὰ ἀπορρίψει τὴ συντετριμμένη καὶ ταπεινωμένη καρδιά. Δεῖξε τὴν καλὴ Σου θέληση, Κύριε, καὶ τὴν ἀγάπη Σου καὶ πρὸς τὴ Σιών, κι ἅς χτιστοῦν τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ. Τότε θὰ εὐαρεστηθεῖς νὰ δεχτεῖς μαζί μὲ τὴν πνευματικὴ μας θυσία καὶ τὶς ὑλικὲς θυσίαι, ὅπως εἶναι οἱ προσφορὲς τῶν καρπῶν καὶ οἱ θυσίαι ζώων στὸ θυσιαστήριο. Τότε θὰ ἀνεβάσουν στὸ θυσιαστήριό Σου μοσχάρια γιὰ νὰ προσφερθοῦν θυσία σ' Ἐσένα.

Ψαλμὸς 69ος.

Θεέ μου, πρόσεξε με γιὰ νὰ Σὲ ἔχω βοηθό μου. Κύριε ἔλα γρήγορα νὰ μὲ βοηθήσεις. Ἄς ντροπιαστοῦν κι ἅς ἐξευτελιστοῦν αὐτοὶ ποὺ ζητοῦν τὴν ψυχὴ μου. Ἄς ὀπισθοχωρήσουν κι ἅς καταντροπιαστοῦν αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ μοῦ κάνουν κακό. Ἄς ὀπισθοχωρήσουν γεμάτοι ντροπὴ ὅσοι λέγουν· θαυμάσια, ὦραϊα (δηλ. χαίρονται μὲ τὴ δυστυχία μου). Ἀντίθετα μ' αὐτούς, ἅς ἀγαλλιᾶσιν καὶ ἅς εὐφρανθοῦν χάρις σ' Ἐσένα Θεέ μας, ὅσοι σὲ ἐπιζητοῦν στὴ ζωὴ τους· καὶ ὅσοι ποθοῦν κι ἐπιθυμοῦν τὴ σωτηρίαν τους ἅς λέγουν διαρκῶς· Ἄς μεγαλύνεται καὶ δοξάζεται ὁ Κύριος. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι φτωχὸς καὶ ταλαίπωρος· βοήθησέ με Θεέ μου. Βοηθός μου καὶ λυτρωτής μου εἶσαι Κύριε, μὴν ἀργήσεις νὰ σπεύσεις.

Ψαλμὸς 142ος.

Κύριε εἰσάκουσε τὴν προσευχή μου. Πρόσεξε τὴ δέησή μου, Ἐσὺ ποὺ τηρεῖς τὴν ὑπόσχεσή Σου· εἰσάκουσέ με ὡς δίκαιος ποὺ εἶσαι. Καὶ μὴ θελήσεις νὰ κρίνεις ἐμένα τὸ δοῦλό σου, γιὰτὶ κανένας ἀπ' ὅσους ζοῦν δὲ θὰ βρεθεῖ

δίκαιος μπροστά Σου. (Εἰσάκουσέ με Κύριε) γιατί ὁ ἐχθρὸς κατεδίωξε καὶ πολέμησε τὴν ψυχὴ μου. Ταπείνωσε κι ἔριξε στὴ γῆ τὴν ὑπαρξή μου, μ' ἔκανε νὰ νιώθω ὅτι ζῶ στὸ σκοτάδι, ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ νεκροί· κυριεύθηκε ἀπὸ ὀλιγοψυχία τὸ πνεῦμα μου καὶ τaráχθηκε ἡ καρδιά μου μέσα μου. Τότε θυμήθηκα τὶς παλιές εὐτυχισμένες μέρες, προσήλωσα τὴ σκέψη μου σ' ὅλα ὅσα ἔκανες γιὰ μένα, μελέτησα τὰ ἔργα τῶν χειρῶν Σου. Ὑψωσα τὰ χέρια μου ἱκετευτικὰ σ' Ἐσένα· ἡ ψυχὴ μου Σὲ δίψησε ὅπως ἡ ξεραμένη γῆ ζητᾷ νερὸ νὰ ποτιστεῖ. Εἰσάκουσέ με ὅσο πιὸ γρήγορα γίνεται Κύριε, τὸ πνεῦμα μου μ' ἐγκαταλείπει. Μὴν ἀποστρέψεις ἀπὸ ἐμένα τὸ πρόσωπό Σου, γιατί θὰ μοιάσω στοὺς νεκροὺς ποὺ θάβονται στὸ λάκκο τοῦ τάφου. Κάνε νὰ νιώσω τὸ πρῶτὸ τὸ ἔλεός σου, γιατί σ' Ἐσένα στήριξα ὅλη τὴν ἐλπίδα μου. Γνώρισέ μου Κύριε τὸ δρόμο ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσω, γιατί σ' Ἐσένα ἐμπιστεύτηκα τὴν ὑπαρξή μου. Ἐλευθέρωσέ με Κύριε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου, γιατί σ' Ἐσένα κατέφυγα. Δίδαξέ με νὰ πράττω τὸ θέλημά Σου, γιατί Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός μου. Τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἀγαθὸ ἃς μὲ ὁδηγήσει σὲ τόπο ἴσιο (χωρὶς ἐμπόδια γιὰ τὴν ἄσκηση τῆς ἀρετῆς). Χάρη στὸ ὄνομά Σου Κύριε θὰ μὲ ἀναζωογονήσεις. Μὲ τὴ δικαιοσύνη Σου θὰ βγάλεις ἀπ' τὴν θλίψη τὴν ψυχὴ μου, καὶ μὲ τὸ ἔλεος ποὺ θὰ μοῦ δείξεις, θὰ ἐξοντώσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ θὰ ἀφανίσεις ὅλους ὅσοι θλίβουν τὴν ψυχὴ μου, γιατί ἐγὼ εἶμαι πιστὸς Σου δοῦλος (ἀφοσιωμένος).

Δοξολογία.

Δόξα στὸ Θεὸ ποὺ βρίσκεται ψηλὰ στὸν οὐρανό, καὶ στὴ γῆ ἃς ἔλθει ἡ εἰρήνη Του, στοὺς ἀνθρώπους ἡ εὐνοιά Του.

Σὲ ὑμνοῦμε, Σὲ εὐλογοῦμε, Σὲ προσκυνοῦμε, Σὲ δοξολογοῦμε καὶ Σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ μεγάλη Σου δόξα.
Κύριε Βασιλιά μας, ἐπουράνιε Θεέ μας, Πατέρα

παντοκράτορα· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ
μονογενή, καὶ Πανάγιο Πνεῦμα, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ
μας, Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ (ποὺ θυσιάστηκε γιὰ
τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου), ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρός, ποὺ σηκώνεις
γιὰ νὰ ἐξαλείψεις τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου, ἐλέησέ μας, Ἐσὺ
ποὺ σηκώνεις τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου. Δέξου
εὐσπλαγχνικὰ τὴν ἰκεσία μας, Ἐσὺ ποὺ κάθесαι (μετὰ τὴν
Ἀνάληψή Σου) δοξασμένος στὰ δεξιὰ τοῦ Πατέρα Σου καὶ
ἐλέησέ μας. Γιατὶ Ἐσύ, Ἰησοῦ Χριστέ μας, εἶσαι ὁ μόνος
(ἀπόλυτα) Ἅγιος, Ἐσὺ εἶσαι ὁ μόνος Κύριός μας, ποὺ
δοξάζεις τὸν Θεὸ Πατέρα. Ἀμήν. Κάθε βράδυ θὰ σὲ
δοξολογῶ καὶ θὰ ὑμνῶ τὸ ὄνομά Σου καὶ τώρα, ἐνόσω ζῶ,
καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Κύριε, καταφυγὴ ἔγινες γιὰ
μᾶς σ' ὅλες τὶς γενιές. Γι' αὐτὸ καὶ εἶπα· Κύριε, ἐλέησέ με,
θεράπευσε τὴν ψυχὴ μου, γιατί ἁμάρτησα ἐνώπιόν Σου.
Κύριε, κατέφυγα σ' Ἐσένα· δίδαξέ με νὰ πράττω (στὴ ζωὴ
μου) τὸ θέλημά Σου, γιατί Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός μου. Σὲ Σένα
ὑπάρχει ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς· μέσα ἀπ' τὸ δικό Σου φῶς θὰ
δοῦμε κι ἐμεῖς τὸ φῶς. Συνέχισε νὰ παρέχεις τὸ ἔλεός σου
σὲ κείνους ποὺ Σὲ παραδέχονται (ὡς Θεὸ ἀληθινό).
Καταξίωσέ μας, Κύριε, κατὰ τὴ διάρκεια καὶ αὐτῆς τῆς
νύχτας νὰ φυλαχθοῦμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ἄς εἶσαι
εὐλογημένος Κύριε, Θεὲ τῶν πατέρων μας, καὶ ᾧ ὑμνεῖται
καὶ δοξάζεται τὸ ὄνομά Σου αἰῶνια. Ἀμήν. Μακάρι, Κύριε,
νὰ μᾶς παράσχεις τὴν εὐσπλαγχνία Σου, ἀφοῦ κι ἐμεῖς σ'
Ἐσένα στηρίξαμε τὶς ἐλπίδες μας. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος
Κύριε, δίδαξέ με τὸ θέλημά Σου. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος
Δέσποτα, δῶσ' μου σύνεση νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημά Σου. Ἄς
εἶσαι εὐλογημένος Ἅγιε, φώτισέ με μὲ τὶς ἐντολές Σου.
Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἶναι αἰῶνιο. Μὴν παραβλέψεις ἐμᾶς
ποὺ εἴμαστε ἔργα τῶν χειρῶν Σου. Σ' Ἐσένα (Τριαδικὲ Θεέ
μας) ἀρμόζει αἴνεση, σ' Ἐσένα ἀρμόζει ὕμνος, σ' Ἐσένα

**ἀρμόζει δόξα, στὸν Πατέρα, στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα,
τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.**

Τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως.

**Πιστεύω σὲ ἓνα Θεὸ ποὺ εἶναι ὁ Πατέρας μας, ποὺ κυβερνᾷ
ὅλο τὸν κόσμον καὶ δημιουργήσε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, ὅλα
ὅσα βλέπουμε ἀλλὰ καὶ ὅσα δὲ βλέπουμε. (Πιστεύω) καὶ σὲ
ἓναν καὶ μόνον Κύριο, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ εἶναι Υἱὸς
τοῦ Θεοῦ μονογενῆς, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα Του
πρὶν ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Εἶναι ὁ ἴδιος (ὁ Χριστὸς)
φῶς καὶ γεννήθηκε ἀπὸ τὸ φῶς (τὸν Θεὸ Πατέρα), εἶναι
Θεὸς ἀληθινὸς ἀπὸ ἀληθινὸ Θεό· γεννήθηκε, δὲν
δημιουργήθηκε· εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια οὐσία (φύση) μὲ τὸν
Πατέρα Του, καὶ δι' Αὐτοῦ (τοῦ Υἱοῦ) δημιουργήθηκαν τὰ
πάντα. Γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὴ δική μας
σωτηρία κατέβηκε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ἔλαβε ἀνθρώπινη
σάρκα (κυοφορήθηκε) ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία διὰ τῆς
ἐπελεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἔγινε πραγματικὸς
ἄνθρωπος. Σταυρώθηκε γιὰ μᾶς ἐπὶ ἡγεμονίας τοῦ Ποντίου
Πιλάτου καὶ ἀφοῦ ἔπαθε ὡς ἄνθρωπος (καὶ πέθανε),
τάφηκε. Τὴν τρίτη ἡμέρα Ἀναστήθηκε, ὅπως τὸ
βεβαιώνουν οἱ Γραφές, καὶ Ἀνελήφθη μὲ δόξα στοὺς
οὐρανοὺς καὶ κάθισε στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ Πατέρα Του. Θὰ
ἔρθῃ καὶ πάλι (κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία) μὲ δόξα πολλή
γιὰ νὰ κρίνῃ ζῶντες καὶ νεκρούς, καὶ ἡ βασιλεία Του δὲν θὰ
ἔχει τέλος. (Πιστεύω) καὶ στὸ Πνεῦμα, (ποὺ ὅπως ὁ
Πατέρας καὶ ὁ Υἱὸς εἶναι) Ἅγιο, Κύριο, ζωοποιὸ καὶ
ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα, συμπροσκυνεῖται καὶ
συνδοξάζεται μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό, καὶ λάλησε μὲ τὸ
στόμα τῶν Προφητῶν. (Πιστεύω) καὶ στὴν Ἐκκλησία, ποὺ
εἶναι μία, ἁγία, καθολικὴ (ἀπευθύνεται καὶ περιλαμβάνει
ὅλον τὸν κόσμον) καὶ ἀποστολικὴ (στερεώθηκε μὲ τὸ
κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων). Ὁμολογῶ τὴν πίστη μου στὸ**

μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος τὸ ὁποῖο γίνεται μία φορὰ γιὰ τὴ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν. Περιμένω μὲ προσδοκία τὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν καὶ τὴν ἀτέλειωτη ζωὴ (μὲ τὸν Χριστό). Ἀμήν.

Θεοτοκίο.

Εἶναι ἄξιο ἀληθινά, νὰ ἐγκωμιάζουμε ἐσένα τὴ Θεοτόκο, τὴν πάντοτε ἐγκωμιαζομένη καὶ πάναγνη καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ μας. Ἐσένα ποὺ εἶσαι πιὸ τιμημένη ἀπ’ τὰ Χερουβείμ καὶ ἀσύγκριτα πιὸ ἔνδοξη ἀπ’ τὰ Σεραφεῖμ, ποὺ χωρὶς νὰ φθαρεῖ ἡ παρθενία σου γέννησες τὸν Θεὸ Λόγο, ποὺ εἶσαι πραγματικὰ ἡ Θεοτόκος, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Ἐπειτα ψάλλεται ὁ Κανόνας τῆς Θεοτόκου·

Ο ΚΑΝΟΝΑΣ

Ὡδὴ 1η.

Θ’ ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ θὰ γεμίσει ἀπ’ τὴ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ λόγο ἐγκωμιαστικὸ θὰ ἀπευθύνω στὴ βασίλισσα Μητέρα (τοῦ Χριστοῦ)· καὶ θὰ φανῶ ὅτι πανηγυρίζω γεμάτος ἀπὸ χαρὰ, καὶ θὰ ἀνυμνήσω γεμάτος ἀπὸ ἀγαλλίαση τὰ θαυμάσια μεγαλεῖα της (2 φορές).

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσε μας (τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνεται μετὰ ἀπὸ κάθε τροπάριο).

Ἀγνή Θεοτόκε, βλέποντας ὁ μέγας Ἀρχάγγελος (ὁ Γαβριήλ) ὅτι εἶσαι τὸ ζωντανὸ βιβλίο τοῦ Χριστοῦ ποὺ σφραγίστηκε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σὲ ἐπευφημοῦσε καὶ ἔλεγε· Χαῖρε δοχεῖο τῆς χαρᾶς διὰ τοῦ ὁποίου θὰ σβήσῃ ἡ κατάρρα ποὺ δέχτηκε ἡ προμήτορά μας (ἡ Εὐα).

Παρθένε, νύφη τοῦ Θεοῦ, χαῖρε Ἐσὺ ποὺ ἀνόρθωσες (ἀπὸ τὴν πτώση του) τὸν Ἀδὰμ καὶ νέκρωσες τὸν Ἄδη. Χαῖρε

Πάναγνη, Ἐσὺ ποὺ ἔγινες τὸ παλάτι στὸ ὁποῖο κατοίκησε
(μὲ τὴν κυοφορία του) ὁ μοναδικὸς Βασιλιάς μας· χαῖρε
Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ πύρινος θρόνος στὸν ὁποῖο κάθισε ὁ
Παντοκράτορας (Χριστὸς).

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε (Θεοτόκε) Σὺ ποὺ βλάστησες τὸ τριαντάφυλλο ποὺ
δὲ μαραίνεται ποτὲ (τὸν Χριστό)· χαῖρε ἔσὺ ποὺ γέννησες
τὸ μῆλο ποὺ μοσκοβολᾷ· ἡ εὐωδία τοῦ Βασιλιᾶ τῶν ὅλων·
χαῖρε ἔσὺ ποὺ ἔγινες μητέρα χωρὶς νὰ γνωρίσεις γάμο,
ποὺ εἶσαι ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Καὶ τώρα...

Θησαυρὲ τῆς ἀγνείας, χαῖρε· μ' ἐσένα σηκωθήκαμε ἀπὸ
τὴν πτώση μας. Χαῖρε Δέσποινα, εὐωδιαστὲ κρίνε, ποὺ
εὐωδιάζεις τοὺς πιστούς· (χαῖρε) θυμίαμα εὐωδιαστό, μύρο
πολύτιμο.

ᾠδὴ 3η.

Θεοτόκε, Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἡ ζωντανὴ καὶ ἀστείρευτὴ πηγὴ,
στερέωσε ἐκείνους ποὺ σὲ ὑμνολογοῦν ἔχοντας
συγκροτήσῃ θίασο πνευματικό· καὶ ἀξίωσέ τους νὰ λάβουν
ἐνδοξα στεφάνια ὅταν θὰ ἔλθουν στὴ δική σου οὐράνια
δόξα (2 φορές).

Χαῖρε ἔσὺ ποὺ βλάστησες τὸ θεῖο στάχυ (τὸν Χριστό) σὰν
χωράφι ποὺ δὲν καλλιεργήθηκε ποτέ. Χαῖρε Δέσποινα, ποὺ
εἶσαι τὸ ἔμψυχο τραπέζι στὸ ὁποῖο χώρεσε ὁ Ἄρτος τῆς
ζωῆς· χαῖρε πηγὴ ἀστείρευτὴ, ἀπ' τὴν ὁποία ἀναβλύζει τὸ
νερὸ τῆς ζωῆς.

Χαῖρε δάμαλη (μικρὴ ἀγελάδα, μτφ. ἡ παρθένος κόρη) ποὺ
γέννησες τὸ μόσχο τὸν καθαρὸ καὶ ἀψεγάδιαστο· χαῖρε
ἀμνάδα (μικρὴ προβατίνα) ποὺ κύησες τὸν Ἀμνὸ τοῦ Θεοῦ,
ποὺ σηκώνει τὶς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου· χαῖρε ἐσὺ ποὺ
προσφέρθηκες μὲ προθυμία γιὰ τὴν ἐξιλέωσή μας.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε φωτεινὴ αὐγή, ἡ ὁποία μόνη ἀνέτειλες τὸν ἥλιο (τῆς
δικαιοσύνης) τὸν Χριστὸ καὶ ἀναδείχθηκες κατοικητήριον
τοῦ (νοητοῦ) Φωτός. Χαῖρε ἐσὺ ποὺ διέλυσες τὸ
(πνευματικὸ) σκοτάδι καὶ ἐκμηδένισες ὀλοτελῶς τοὺς
σκοτεινοὺς δαίμονες.

Καὶ τώρα...

Χαῖρε πύλη ἀπ' τὴν ὁποία πέρασε μονάχα ὁ Λόγος τοῦ
Θεοῦ· ἐσὺ Δέσποινα, ἡ ὁποία διὰ τοῦ Τόκου σου (τοῦ
Χριστοῦ) συνέτριψες τὶς κλειδαριές καὶ τὶς πύλες τοῦ
θανάτου. Χαῖρε πανύμνητε, ἡ θεία εἴσοδος ἀπ' τὴν ὁποία
περνοῦν ὅλοι ὅσοι σώζονται.

ᾠδὴ 4η.

Αὐτὸς ποὺ κάθεται στὸν ἑνδοξο θρόνο τῆς Θεότητος, ἦλθε
(στὸν κόσμον) μέσα σ' ἐλαφρὸ σύννεφο (τὴν Παναγία), ὁ
Ἰησοῦς ὁ ὕψιστος Θεός, ὁ Ὅποῖος μὲ τὴ δύναμη τῆς
ἀμόλυντης παλάμης Του ἔσωσε (ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ
θάνατο) αὐτοὺς ποὺ κραυγάζουν· δόξα Χριστέ, στὴ θεία
σου δύναμη.

Μὲ ᾠσματα (ὑμνοὺς) ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν πίστη μας, σοῦ
φωνάζουμε Πανύμνητε· χαῖρε ἐσὺ ποὺ μὲ τὴ χάρη τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος ἐγίνες εὐφορο βουνό· χαῖρε ἐπτάφωτη

λυχνία, στάμνα ποὺ φέρεις μέσα σου τὸ μάννα (τὸν Χριστό) ποὺ γλυκαίνει τὰ πνευματικὰ αἰσθητήρια τῶν εὐσεβῶν.

Χαῖρε ἄχραντε Δέσποινα, ποὺ εἶσαι τὸ ἱλαστήριο τοῦ κόσμου (τὸ μέσο διὰ τοῦ ὁποίου ἐξιλεωθήκαμε)· χαῖρε κλίμακα (σκάλα) ποὺ μὲ τὴ χάρη σου μᾶς ἀνύψωσες ὅλους ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό· χαῖρε ἡ γέφυρα ποὺ πραγματικὰ περνᾷς ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωὴ ὅλους ὅσοι σὲ ἀνυμνοῦν.

Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὑψηλότερη ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς, χαῖρε Ἄχραντε, ποὺ στὴν κοιλιά σου βάσταξες χωρὶς κόπο τὸ θεμέλιο τῆς γῆς (τὸν Χριστό). Χαῖρε κογχύλι ποὺ μὲ τὸ αἷμα σου ἔβαψες τὴ θεία πορφύρα (τὸ ἔνδυμα, δηλ. τὴν ἀνθρώπινη σάρκα) ποὺ φόρεσε ὁ Βασιλιάς τῶν δυνάμεων.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε Δέσποινα, ἐσὺ ποὺ γέννησες πραγματικὰ τὸ Νομοθέτη (Χριστό), ὁ ὁποῖος ἐξαλείφει χωρὶς κανένα ἀντάλλαγμα τὶς ἁμαρτίες ὅλων μας· (χαῖρε) τὸ βάθος ποὺ ἀνθρώπινο μυαλὸ δὲν μπορεῖ νὰ κατανοήσῃ καὶ τὸ ὕψος ποὺ μὲ λόγια δὲν μπορεῖ νὰ περιγραφεῖ· ἐσὺ ποὺ ἐγίνες ἡ αἰτία τῆς δικῆς μας θέωσης.

Καὶ τώρα...

Ἀνυμνοῦμε ἐσένα ποὺ ἔπλεξες γιὰ τὸν κόσμον στεφάνι χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦν χέρια ἀνθρώπινα· σοῦ ἀπευθύνουμε τὸ χαῖρε, Παρθένε, ποὺ εἶσαι τὸ ἀκλόνητο ὄχυρό μας, τὸ χαράκωμα καὶ τὸ στήριγμα καὶ τὸ ἱερὸ καταφύγιο.

Ὡδὴ 5η.

Ὅλος ὁ κόσμος ἐξεπλάγη μὲ τὴ θεία δόξα σου· γιατί ἐσὺ Παρθένε ἂν καὶ δὲ γνώρισες γάμο, ἀξιώθηκες νὰ κρατήσεις στὴ μήτρα σου τὸ Θεὸ ποὺ ἐξουσιάζει ὅλα τὰ κτίσματα, καὶ γέννησες τὸν ἄχρονο Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος χαρίζει τὴ σωτηρία σὰν βραβεῖο σ' ὅσους σὲ ἀνυμνοῦν.

Χαῖρε Πανάχραντε, ἐσὺ ποὺ κυοφόρησες τὴν Ὁδὸ (τὸν Χριστό), ποὺ ὁδηγεῖ στὴ ζωὴ καὶ ἔσωσες τὸν κόσμο ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ τῆς ἁμαρτίας. Χαῖρε νύφη τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶσαι λάλημα καὶ ἄκουσμα ποὺ προκαλεῖ δέος· χαῖρε κατοικία τοῦ Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Χαῖρε Ἄχραντε, ποὺ εἶσαι ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ ὀχύρωμα τῶν ἀνθρώπων, τόπος ἅγιος τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ· νέκρωση τοῦ θανάτου, ὁλόφωτο νυφικὸ δωμάτιο· χαῖρε ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων· χαῖρε ἡ βοήθεια ἐκείνων ποὺ μὲ πίστη σὲ ἐπικαλοῦνται.

Χαῖρε Δέσποινα, ἐσὺ ποὺ χρημάτισες πύρινο ἄρμα τοῦ Λόγου, ποὺ ἔγινες ἔμψυχος Παράδεισος ὅπου στὸ μέσο του ἔχει τὸ ξύλο τῆς ζωῆς, τὸν Κύριο, τοῦ Ὁποῖου ἡ γλυκύτητα ζωοποιεῖ αὐτοὺς ποὺ μὲ πίστη τὸν γεύονται καὶ οἱ ὅποιοι προηγουμένως εἶχαν ὑποκύψει στὴ φθορά.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Παίρνοντας δύναμη ἀπὸ τὴν δική σου δύναμη, σοῦ φωνάζουμε μὲ πίστη· χαῖρε ἡ πόλη τοῦ Βασιλιᾶ τῶν ὅλων, γιὰ τὴν ὁποία πολλὰ εἰπώθηκαν δοξασμένα καὶ ἀξιόκυστα. Χαῖρε ὄρος ποὺ δὲ λατομήθηκε ποτέ, χαῖρε βάθος μυστηρίου ἀμέτρητο.

Καὶ τώρα...

**Χαῖρε Ἀχραντε, ἐσὺ ποὺ χρημάτισες ἡ εὐρύχωρη κατοικία
τοῦ Θεοῦ Λόγου· χαῖρε πανθαύμαστε, ἐσὺ ποὺ εἶσαι τὸ
ὄστρακο ἀπ' τὸ ὁποῖο προῆλθε τὸ θεῖο μαργαριτάρι.
Θεοτόκε, ἐσὺ συμφιλιώνεις μὲ τὸ Θεὸ ὅλους αὐτοὺς ποὺ
ἀδιάκοπα μὲ ὕμνους σὲ ἐγκωμιάζουν.**

ᾠδὴ 6η.

**Τὴν θεία αὐτὴ καὶ ἰδιαίτερα ἄξια τιμῆς ἑορτὴ τῆς
Θεομήτορος τελοῦντες οἱ θεόφρονες, ἐλᾶτε νὰ κτυπήσουμε
τὰ χέρια ἀπὸ χαρά, δοξάζοντας τὸ Θεὸ ποὺ γεννήθηκε ἀπ'
αὐτήν.**

**Χαῖρε Πανάχραντε, γιατί ἀναδείχτηκες τὸ ἀμόλυντο νυφικὸ
δωμάτιο τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ ἔγινες ἡ αἰτία τῆς θέωσης
ὅλων μας, τὸ κήρυγμα τῶν Προφητῶν καὶ τὸ σεμνὸ στολίδι
τῶν Ἀποστόλων.**

**Ἀπὸ σένα ἔσταξε ἡ δροσιὰ (ὁ Χριστὸς), ἡ ὁποία ἔσβησε τὴ
φλόγα τῆς πολυθείας καὶ εἰδωλολατρίας· γιὰ τοῦτο καὶ σοῦ
φωνάζουμε δυνατὰ· χαῖρε, Παρθένε, ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ πόκος
(τὸ μαλλί) τὸν ὁποῖο μὲ θαῦμα προεῖδε ὁ Γεδεών.**

Δόξα στὸν Πατέρα...

**Νά, σὲ σένα (Παναγία μας) φωνάζουμε δυνατὰ τὸ χαῖρε·
γίνε λιμάνι σὲ μᾶς ποὺ ταξιδεύουμε στὴ θάλασσα τῆς ζωῆς
καὶ ὁρμητήριο στὸ πέλαγος τῶν θλίψεων καὶ ὅλων τῶν
παγίδων τοῦ ἐχθροῦ μας (τοῦ διαβόλου).**

Καὶ τώρα...

Ἐσὺ ποὺ εἶσαι αἰτία χαρᾶς, γέμισε μὲ τὴ χάρη σου τὴ σκέψη μας γιὰ νὰ σοῦ φωνάζουμε δυνατά· χαῖρε ἄφλεκτο βάτος, καὶ ὁλόφωτο νεφέλη, ποὺ ἀδιάκοπα ἐπισκιάζεις τοὺς πιστοὺς.

Ὡδὴ 7η.

Οἱ θεόφρονες (Τρεῖς Παῖδες στὴ Βαβυλώνα) δὲ θέλησαν νὰ λατρεύσουν τὰ κτίσματα, ἀλλὰ λάτρευσαν μονάχα τὸν Κτίστη. Καὶ ἀφοῦ ἀψήφισαν μὲ ἀνδρεία τὴν ἀπειλὴ τῆς φωτιᾶς, μὲ χαρὰ ἔψαλαν· Ὑπερύμνητε Θεὲ καὶ Κύριε τῶν Πατέρων μας εἶσαι εὐλογημένος.

Σὲ ἀνυμνοῦμε καὶ σοῦ φωνάζουμε δυνατά· χαῖρε τὸ ὄχημα τοῦ νοητοῦ Ἡλίου (τοῦ Χριστοῦ)· ἀληθινὴ ἄμπελος (κληματαριὰ), ἡ ὁποία καρποφόρησες τὸ ὥριμο σταφύλι ποὺ ἀποστάζει κρασί (τὴ ζωὴ) καὶ εὐφραίνει τὶς ψυχὰς ἐκείνων ποὺ μὲ πίστη σὲ δοξάζουν.

Χαῖρε νύφη τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ ποὺ γέννησες τὸν Ἰατρὸ τῶν ἀνθρώπων· ποὺ εἶσαι ἡ μυστικὴ ράβδος, ἀπὸ τὴν ὁποία βλάστησε τὸ ἀμάραντο λουλούδι (ὁ Χριστὸς)· χαῖρε, Δέσποινα, μ' ἐσένα γεμίζουμε ἀπὸ χαρὰ καὶ κληρονομοῦμε τὴν αἰώνια ζωὴ.

Δέσποινα, καὶ ἡ πιὸ ρητορικὴ γλῶσσα δὲν μπορεῖ ἐπάξια νὰ σὲ ὑμνολογήσῃ· διότι, μὲ τὸ νὰ γεννήσῃς τὸν βασιλέα Χριστό, ὑψώθηκες πιὸ πάνω κι ἀπὸ τὰ Σεραφεῖμ. Αὐτὸν ἰκέτευε νὰ σώσῃ τὴν ἀπὸ κάθε βλάβη αὐτοὺς ποὺ μὲ πίστη σὲ προσκυνοῦν.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Σὲ εὐφημεῖ καὶ σὲ ἐγκωμιάζει ὁλος ὁ κόσμος ἀναφωνώντας σου· χαίρε Ἀγνή, ἐσὺ εἶσαι τὸ βιβλίον, στὸ ὁποῖο μὲ τὸ δάκτυλον (τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) καταγράφηκε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός. Αὐτὸν ἱκέτευε Θεοτόκε, νὰ καταγράψει στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς κι ἐμᾶς τοὺς δούλους σου.

Καὶ τώρα...

Σὲ ἱκετεύουμε οἱ δοῦλοι σου καὶ κλίνουμε μπροστὰ σου τὰ γόνατα τῆς καρδιᾶς μας. Ἴκουσε μὲ προσοχὴν (τὴν ἰκεσίαν μας) Ἀγνή καὶ σῶσε ὅλους ἐμᾶς ποὺ βυθιζόμαστε στὶς θλίψεις· καὶ προφύλαξε ἀπὸ κάθε ἄλωση ἐχθρική τὴν Πόλιν σου (ἀλλὰ καὶ κάθε πόλιν) Θεοτόκε.

Ὡδὴ 8η.

Τοὺς εὐσεβεῖς Παῖδες στὸ καμίνι ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου (ὁ Χριστὸς) διέσωσε (ἀπὸ τὶς φλόγες). Καὶ τότε μὲν σὰν προτύπωση, τώρα δὲ ἐνεργώντας φανερὰ σώζει τὴν οἰκουμένην, τὴν ὁποία καὶ συναθροίζει καὶ τὴν κάνει νὰ ψάλει· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὑπερυψώνετε Τον σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Στὰ σπλάγχνα σου, Ἀγνή, δέχτηκες τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ βάσταξες Αὐτὸν ποὺ βαστάζει τὰ πάντα. Ἐθρεψες μὲ τὸ γάλα σου Αὐτὸν ποὺ μ' ἓνα νεῦμα Του τρέφει ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένην, πρὸς τὸν Ὅποῖον ψάλλουμε· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὑπερυψώνετε Τον σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὁ Μωυσῆς ἀντιλήφθηκε μπροστὰ στὴ φλεγόμενη βάτον τὸ μεγάλο μυστήριον τοῦ τόκου σου. Καὶ οἱ (Τρεῖς) Παῖδες προεικόνισαν τὸ μυστήριον αὐτό, βρισκόμενοι στὸ μέσον τῆς

φωτιᾶς τῆς καμίνου καὶ μὴ καιόμενοι, πανάχραντε ἅγια
Παρθένε. Γι' αὐτὸ σὲ ὑμνοῦμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐμεῖς ποὺ πρὶν γυμνωθήκαμε ἐξαιτίας τῆς ἀπάτης τοῦ
διαβόλου, τώρα μὲ τὴν κυοφορία σου, ντυθήκαμε τὴν
στολὴ τῆς ἀφθαρσίας. Καὶ ὅσοι καθόμασταν στὸ σκοτάδι
τῶν παραπτωμάτων μας, εἶδαμε τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ, Κόρη,
ποὺ ἔγινες κατοικητήριον τοῦ φωτός. Γι' αὐτὸ σὲ ὑμνοῦμε
σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Οἱ νεκροὶ ψυχικὰ ἄνθρωποι παίρνουν καὶ πάλι μὲ τὴ
μεσιτεία σου ζωὴ, γιατί γεννήσες τὴν πραγματικὴ Ζωή,
ποὺ εἶναι Πρόσωπο (τὸν Χριστό). Κι ἐκεῖνοι ποὺ πρὶν
ἔχασαν (μὲ τὴν ἁμαρτία) τὴ λαλιά τους, γίνονται
ὁμιλητικότεροι. Οἱ λεπροὶ καθαρίζονται, οἱ ἀρρώστιες
διαλύονται, τὰ πλήθη τῶν ἐναερίων πνευμάτων (τῶν
δαιμόνων) νικοῦνται. Κι ὅλα αὐτὰ γίνονται μὲ σένα
Παρθένε, ποὺ εἶσαι ἡ σωτηρία τῶν θνητῶν ἀνθρώπων.

Καὶ τώρα...

Χαῖρε, ἐσὺ ἡ εὐλογημένη σὲ ὅλα, ποὺ γεννήσες τὴ σωτηρία
τοῦ κόσμου (τὸν Χριστό)· διὰ σοῦ ἀνεβήκαμε ἀπὸ τὴ γῆ
στὰ οὐράνια. Ἐσὺ εἶσαι Ἀγνὴ ἡ σκέπη καὶ τὸ στερέωμα, τὸ
τεῖχος καὶ τὸ φρούριον ὅλων ὅσοι ψάλλουν· Ὑμνεῖτε τὸν
Κύριο ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὑπερυψώνετε Τον σὲ
ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὡδὴ 9η.

Κάθε θνητὸς ἃς σκιρτήσῃ ἀπὸ ἐνθουσιασμοῦ κι ἃς φωτιστεῖ
σὰν λαμπάδα τὸ πνεῦμα του· ἃς πανηγυρίσῃ καὶ ἡ νοερὴ

φύση τῶν ἁυλῶν πνευματικῶν Δυνάμεων, ἀνυμνώντας
τὴν ἱερὴ πανήγυρη τῆς μητέρας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἃς φωνάζει
δυνατά· χαῖρε Θεοτόκε, σὺ ποὺ εἶσαι ἄξια κάθε
μακαρισμοῦ, ἀγνή, ἀειπάρθενε.

Γιὰ νὰ μποροῦμε ἐμεῖς οἱ πιστοί, ποὺ γίναμε μ' Ἐσένα
μέτοχοι τῆς αἰώνιας χαρᾶς, νὰ σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ τὸ
χαῖρε, σῶσε μας, Κόρη, ἀπὸ κάθε πειρασμό, ἀπὸ
βαρβαρικὴ ἐπιδρομὴ καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλη συμφορὰ ποὺ
ἔρχεται (σὲ μᾶς) τοὺς ἀμαρτωλοὺς θνητοὺς ἐξαιτίας τῶν
πολλῶν (μας) παραπτωμάτων.

Φάνηκες σὲ μᾶς φωτισμὸς καὶ στερέωσή μας· γι' αὐτὸ σοῦ
φωνάζουμε δυνατά· χαῖρε ἄστρο ποὺ δὲν δύεις ποτὲ καὶ
φέρνεις στὸν κόσμον τὸν μεγάλον ἥλιο. Χαῖρε Ἀγνή, ἐσὺ
ποὺ ἄνοιξες τὴν κλεισμένη Ἑδὲμ (τὸν παράδεισον)· χαῖρε σὺ
πύρινη στήλη ποὺ ὁδηγεῖς στὴν ἄνω ζωὴ τὸ ἀνθρώπινο
γένος.

Ἄς σταθοῦμε εὐλαβικὰ στὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ μας (στὸ Ναό)
κι ἃς φωνάζουμε δυνατά· χαῖρε Δέσποινα τοῦ κόσμου·
χαῖρε Μαρία, Κυρία ὅλων μας· χαῖρε ἡ μόνη ἀμόλυντη καὶ
ἐνάρετη μετὰ τῶν γυναικῶν· χαῖρε σκεῦος ποὺ δέχτηκες
μέσα σου τὸ ἀνεξάντλητον μύρον (τὸν Χριστό), ποὺ ἄδειασε
ὁλόκληρον ἐπάνω σου.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε Ἀειπάρθενε, ἐσὺ εἶσαι τὸ περιστέρι ποὺ γέννησε τὸν
Ἐλεήμονα Θεό· ἐσὺ εἶσαι τὸ καύχημα ὅλων τῶν ὁσίων καὶ
τὸ στεφάνωμα τῶν ἀθλητῶν τῆς πίστεως (τῶν μαρτύρων).
Χαῖρε τὸ κόσμημα ὅλων τῶν δικαίων καὶ ἡ σωτηρία γιὰ μᾶς
τοὺς πιστοὺς.

Καὶ τώρα...

Λυπήσου, Θεέ μας, τὴν κληρονομία σου (ὅλους ἐμᾶς ποὺ ἐλπίζουμε σ' Ἑσένα), παραβλέποντας τώρα ὅλες τὶς ἁμαρτίες μας κι ἔχοντας μεσίτρια νὰ σὲ παρακαλεῖ γι' αὐτὸ ἐκείνη ποὺ χωρὶς ἀνθρώπινη σπορὰ σὲ κυοφόρησε στὴ γῆ, ὅταν θέλησες ἀπὸ μεγάλη εὐσπλαγχνία νὰ λάβεις τὴν ξένη πρὸς τὴ θεία σου φύση ἀνθρώπινη μορφή.

Ἐπειτα ψάλλεται τὸ Κοντάκιο κι ἀπὸ τοὺς δύο χοροὺς τῶν ψαλτῶν σὲ μέλος ἀργό.

Σ' Ἑσένα τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ ἀποδίδει ἡ Πόλη σου τὴ νίκη καὶ σοῦ ἐκφράζει Θεοτόκε τὶς θερμὲς εὐχαριστίες ποὺ λυτρώθηκε ἀπὸ τὶς συμφορές. Ἀλλὰ ἐσύ, ποὺ ἡ δύναμή σου εἶναι ἀκατανίκητη, σῶσε με κι ἐμένα ἀπὸ κάθε εἶδους κινδύνων γιὰ νὰ σοῦ φωνάζω δυνατά· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Στὴ συνέχεια ὁ Ἱερέας ἀπαγγέλλει μὲ μέλος τὴν πρώτη Στάση τῶν Χαιρετισμῶν·

ΣΤΑΣΗ ΠΡΩΤΗ

Ἄγγελος ποὺ ἦταν πρῶτος μεταξὺ τῶν ἀγγέλων, στάλθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ πεῖ στὴ Θεοτόκο τὸ χαῖρε (3 φορές)· καὶ μὲ τὴν ἀσώματή του φωνή, βλέποντάς σε Κύριε νὰ παίρνεις σῶμα (νὰ γίνεσαι ἄνθρωπος), ἐκπλησσόταν καὶ στεκόταν φωνάζοντας πρὸς αὐτὴν αὐτὰ τὰ λόγια·

Χαῖρε ἐσύ ἀπ' τὴν ὁποία θὰ λάμψει ἡ χαρά· χαῖρε ἐσύ ποὺ γιὰ χάρη σου θὰ σβήσει ἡ κατάρρα.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ ἔκανες νὰ σηκωθεῖ ὁ πεσμένος Ἀδάμ· χαῖρε
ἐσὺ ποὺ ἔγινες ἡ λύτρωση τῶν δακρύων τῆς Εὐας.

Χαῖρε ὕψος στὸ ὁποῖο δύσκολα μποροῦν νὰ φθάσουν οἱ
ἀνθρώπινοι λογισμοί· χαῖρε βάθος ποὺ ἀδυνατοῦν νὰ
κατοπτρεύσουν καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοί.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ ἔγινες ὁ θρόνος τοῦ Βασιλιᾶ (Χριστοῦ)·
χαῖρε γιὰτὶ βαστάζεις (στὴν ἀγκάλη σου) Ἐκεῖνον ποὺ
βαστάζει τὰ πάντα.

Χαῖρε ἀστέρι ποὺ προμηνύεις τὸν ἥλιο, χαῖρε κοιλία τῆς
θεϊκῆς (τοῦ Λόγου) σαρκώσεως.

Χαῖρε ἐσὺ μὲ τὴν ὁποία γίνεται καινούργια ἡ κτίσις· χαῖρε
ἐσὺ μὲ τὴν ὁποία γίνεται βρέφος ὁ Κτίστης.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Γνωρίζοντας τὴν ἀγνότητά της ἡ Παναγία λέγει στὸν
Γαβριὴλ μὲ θάρρος· Ὅσα παράδοξα ἀκούω ἀπὸ τὴ φωνή
σου, εἶναι δύσκολο νὰ τὰ δεχτῶ στὴν ψυχὴ μου· πῶς μοῦ
ἀναγγέλλεις κύηση, ἀφοῦ δὲν προηγήθηκε σύλληψη ἀπὸ
ἀνθρώπινη σπορά; Κι ὅμως ἐσὺ τὸ λέγεις καὶ φωνάζεις
δυνατά, Ἀλληλούϊα (αἰνεῖτε τὸν Θεό).

Θέλοντας ἡ Παρθένος νὰ γνωρίσει τὸ ἄγνωστο αὐτὸ
μυστήριον, εἶπε δυνατὰ πρὸς τὸν λειτουργὸ Ἄγγελο· πές
μου, ἀπὸ σῶμα ἀγνὸ (παρθενικὸ) πῶς εἶναι δυνατόν νὰ
γεννηθεῖ γιός; Κι ἐκεῖνος τότε εἶπε πρὸς αὐτὴ μὲ φόβον,
φωνάζοντας αὐτὰ τὰ λόγια·

**Χαῖρε ἐσὺ ποὺ γνωρίζεις τὴν ἀπόρρητη βουλὴ τοῦ Θεοῦ·
χαῖρε ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἡ πίστις ἐκείνων ποὺ προσεγγίζονται
μὲ τὴ σιγὴ.**

**Χαῖρε ἐσύ, ἡ ἀρχὴ τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ. Χαῖρε ἐσὺ
ποὺ ἀποτελεῖς τὸ κεφάλαιο στὸ ὁποῖο στηρίζονται τὰ
δόγματά Του.**

**Χαῖρε σκάλα ἐπουράνια μὲ τὴν ὁποία κατέβηκε ὁ Θεός·
χαῖρε γέφυρα ποὺ μεταφέρεις αὐτοὺς ποὺ ἔναι στὴ γῆ, στὸν
οὐρανό.**

**Χαῖρε, τὸ πολυθύλητο θαῦμα τῶν Ἀγγέλων, χαῖρε τὸ
πολυθρήνητο τραῦμα τῶν δαιμόνων.**

**Χαῖρε ἐσὺ ποὺ γέννησες μὲ τρόπο ἀνέκφραστο τὸ φῶς·
χαῖρε ἐσὺ ποὺ σὲ κανέναν δὲν δίδαξες τὸ πῶς.**

**Χαῖρε ἐσὺ ποὺ ξεπερνᾷς τὴ γνώση τῶν σοφῶν· χαῖρε ἐσὺ
ποὺ δια φωτίζεις τὴ διάνοια τῶν πιστῶν.**

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

**Δύναμη τοῦ Ὑψίστου τότε ἐπισκίασε ἐκείνη ποὺ δὲ
γνώρισε γάμο, ὥστε νὰ συλλάβει· καὶ τὴν εὐκαρπὴ της
κοιλιά τὴν κατέστησε χωράφι εὐχάριστο γιὰ ὅσους θέλουν
νὰ θερίσουν (νὰ βροῦν) τὴ σωτηρία τους καὶ οἱ ὁποῖοι
ψάλλουν αὐτὰ τὰ λόγια, Ἀλληλουῖα.**

**Ἔχουσα ἡ Παρθένος μὲς στὴ μήτρα της τὸν Θεό, ἔτρεξε
πρὸς τὴν Ἑλισάβετ. Τὸ βρέφος ἐκείνης (ὁ Ἰωάννης) μόλις
κατάλαβε τὸν χαιρετισμό της σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ· καὶ μὲ**

σκιρτήματα ἀντὶ γιὰ ὕμνους, φώναζε δυνατὰ πρὸς τὴ
Θεοτόκο·

Χαῖρε κλῆμα ποὺ πρόβαλες τὸν ἀμάραντο βλαστό· χαῖρε
κτῆμα ποὺ πρόσφερες τὸν ἄφθαρτο καρπὸ.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ γεώργησες τὸν φιλόνηρωπο γεωργό· χαῖρε
ἐσὺ ποὺ φύτρωσες τὸν φυτουργὸ τῆς ζωῆς (τὸ Χριστό).

Χαῖρε γῆ ποὺ βλαστάνεις ἄφθονη εὐσπλαγχνία· χαῖρε
τραπέζι ποὺ βαστάζεις πλούσιο τὸ ἔλεος.

Χαῖρε γιὰτὶ κάνεις νὰ ἀνθίσει λιβάδι πνευματικῆς
ἀπόλαυσης· χαῖρε γιὰτὶ ἐτοιμάζεις λιμάνι (σωτηρίας) γιὰ τὶς
ψυχές.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ εἶσαι θυμίαμα μεσιτείας δεκτὸ ἀπὸ τὸν Θεό,
χαῖρε, ἐσὺ τοῦ κόσμου ὅλου ὁ ἐξιλασμός.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἡ ἀγαθὴ εὐδοκία (εὐνοία) τοῦ Θεοῦ
πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, χαῖρε ἐσὺ ἡ παρρησία τῶν
ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεό.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἔχοντας μέσα του ζάλη ἀπὸ λογισμοὺς ἀμφιβολίας, ὁ
δίκαιος Ἰωσήφ ταραχτήκε, κι ἐνῶ σὲ θεωροῦσε ἄγαμη
(Παρθένο), τώρα σὲ ὑποπτευτόταν γιὰ παράνομες σχέσεις,
Ἄμεμπτε· Σὰν πληροφορήθηκε ὅμως ὅτι ἡ σύλληψη
προερχόταν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, φώναξε Ἀλληλουῖα.

Ἐπειτα ψάλλεται καὶ πάλι τὸ τροπάριο Τῇ ὑπερμάχῳ
Στρατηγῶ... (σύντομο). Καὶ ἀμέσως τὸ Τρισάγιο· Ἅγιος ὁ

**Θεός... Δόξα Πατρί. Καὶ νῦν. Παναγία Τριάς... Κύριε,
ἐλέησον (3 φορές). Δόξα Πατρί. Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν... Ὅτι
σοῦ ἐστὶν...**

**Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν. Καὶ διαβάξει τὸ Κοντάκιο τοῦ ἁγίου
Θεοδώρου.**

**Ἀφοῦ ἔβαλες μὲς στὴν καρδιά σου σὰν θώρακα τὴν πίστη
σου στὸ Χριστό, κατενίκησες τὶς ἐχθρικές (δαιμονικές)
δυνάμεις, πολυάθλε (ἅγιε Θεόδωρε), καὶ σὰν ἀνίκητος
στεφανώθηκες αἰῶνια μὲ οὐράνιο στεφάνι.**

**Κύριε, ἐλέησέ μας (40 φορές), καὶ τὴν ἐπόμενη Εὐχή·
Χριστὲ ὁ Θεός μας, Ἐσὺ ποὺ σὲ κάθε ὥρα καὶ σὲ κάθε
στιγμὴ προσκυνεῖσαι καὶ δοξάζεσαι στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ
γῆ· ποὺ εἶσαι μακρόθυμος, πολυέλεος καὶ
πολυεύσπλαγχνος· ποὺ ἀγαπᾷς τοὺς ἐναρέτους καὶ ἐλεεῖς
τοὺς ἁμαρτωλούς· ποὺ μὲ τὴν ὑπόσχεση τῶν ἀγαθῶν τῆς
μέλλουσας βασιλείας Σου προσκαλεῖς ὅλους τοὺς
ἀνθρώπους (στὴ μετάνοια καὶ) στὴ σωτηρία, Ἐσὺ ὁ Ἰδιος,
Κυρίέ μας, δέξου καὶ τὶς δικές μας προσευχὲς ποὺ αὐτὴ τὴν
ὥρα Σοῦ ἀπευθύνουμε καὶ κατεύθυνε τὴ ζωὴ μας ὥστε νὰ
εἶναι σύμφωνη πρὸς τὶς ἐντολές Σου. Ἀγίασε τὶς ψυχές μας,
ἐξάγνισε τὰ σώματά μας, διόρθωσε τοὺς λογισμούς μας,
καθάρισε τὶς σκέψεις μας, καὶ φύλαξέ μας ἀπὸ κάθε θλίψη,
κακὸ καὶ ὀδύνη. Περιφρούρησέ μας μὲ τοὺς ἁγίους σου
Ἀγγέλους, ὥστε διαφυλαγμένοι καὶ καθοδηγούμενοι μὲ τὴν
προστασία τους νὰ φτάσουμε στὴν ἐνότητα τῆς πίστεως
καὶ στὴν ἐπίγνωση τῆς ἀπρόσιτης δόξας Σου· γιατί εἶσαι
Εὐλογημένος στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.**

Κύριε, ἐλέησέ μας (3 φορές). Δόξα Πατρί. Καὶ νῦν.

Ἐσένα ποὺ εἶσαι πιὸ τιμημένη ἀπ' τὰ Χερουβείμ καὶ
ἀσύγκριτα πιὸ ἔνδοξη ἀπὸ τὰ Σεραφεῖμ, ποὺ χωρὶς νὰ
φθαρεῖ ἡ παρθενία σου γέννησες τὸ Θεὸ Λόγο, ποὺ εἶσαι
πράγματι ἡ Θεοτόκος, Ἐσένα μεγαλύνουμε.

Στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, εὐλόγησέ μας, πάτερ.

Ὁ Ἱερέας· Ὁ Θεὸς ᾧς μᾶς σπλαγχνιστεῖ καὶ ᾧς μᾶς
εὐλογήσει. Ἄς φανερώσει τὸ πρόσωπό του σὲ μᾶς κι ᾧς
μᾶς ἐλεήσει.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε, ἐλέησέ μας (3 φορές)· καὶ σῶσε μας
Παναγία Παρθένε.

Εὐχὴ στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Ἄμωμη, ἀμόλυντη, ἀδιάφθορη, ἄχραντη, ἀγνή Παρθένε,
νύφη τοῦ Θεοῦ καὶ Δέσποινα. Ἐσὺ ποὺ μὲ τὴν ὑπέρλογη
γέννα σου ἔνωσες τὸ Θεὸ Λόγο μὲ τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ
ἐπανασύνδεσες καὶ ὕψωσες τὴν πεσμένη ἀνθρώπινη
φύση μας μὲ τὸν οὐράνιο κόσμο. Ἐσύ, ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα
τῶν ἀπελπισμένων καὶ ἡ βοήθεια ἐκείνων ποὺ
πολεμοῦνται (ἀπ' τοὺς δαίμονες), ἡ πάντα πρόθυμη στὴν
προστασία ὅσων προστρέχουν σὲ σένα, ποὺ εἶσαι τὸ
καταφύγιο ὅλων τῶν χριστιανῶν· μὴ μὲ περιφρονήσεις τὸν
ἁμαρτωλό, τὸν ἀκάθαρτο, ποὺ ἐξαχρείωσα τὴν ὕπαρξή μου
μὲ αἰσχροὺς λογισμούς, λόγια καὶ πράξεις, καὶ
ὑποδουλώθηκα ἐξαιτίας τῆς πνευματικῆς ἀμέλειας σὺν
ἡδονῇ τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ἀλλὰ ἐσύ, ὡς Μητέρα τοῦ
Φιλάνθρωπου Θεοῦ μας, σπλαγχνίσου με δείχνοντας καὶ
σὲ μένα τὸν ἁμαρτωλό καὶ ἄσωτο τῇ φιланθρωπία σου, καὶ
δέξου τὴ δέηση ποὺ σοῦ προσφέρουν τὰ ἀκάθαρτα χεῖλη
μου· καὶ χρησιμοποιοῦντας τὴ μητρικὴ σου παρρησία
ἰκέτευσε θερμὰ τὸν Υἱό σου καὶ Δεσπότη μας, ν' ἀνοίξει καὶ
σὲ μένα τῇ φιλάνθρωπῃ ἀγκαλιᾷ τῆς ἀγάπης Του· καὶ ἀφοῦ

μοῦ συγχωρέσει τὶς ἀναρίθμητες ἁμαρτίες μου, νὰ μὲ ὀδηγήσει στὴ μετάνοια καὶ νὰ μὲ ἀναδείξει πιστὸ ἐργάτη τῶν ἐντολῶν Του. Καὶ νὰ εἶσαι, Παναγία μου, πάντοτε κοντὰ μου, ὡς ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς καὶ σπλαγχνική, στὴν παρούσα ζωὴ ἰσχυρὴ προστασία καὶ βοήθειά μου, ἀποκρούοντας ὡς τεῖχος τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν (τῶν δαιμόνων) καὶ καθοδηγώντας με στὴ σωτηρία· καὶ ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου, νὰ περιφρουρεῖς τὴν ἄθλια ψυχὴ μου καὶ νὰ ἀποδιώκεις μακριὰ ἀπ’ αὐτὴ τὰ σκοτεινὰ πρόσωπα τῶν πονηρῶν δαιμόνων. Καὶ κατὰ τὴ φοβερὴ ἡμέρα τῆς Κρίσεως νὰ μὲ ἀπαλλάξεις ἀπὸ τὴν καταδίκη τῆς αἰωνίας κολάσεως καὶ νὰ μὲ ἀξιώσεις νὰ κληρονομήσω καὶ συμμετάσχω στὴν ἀνέκφραστη δόξα τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ μας. Αὐτῆς τῆς δόξας μακάρι κι ἐγὼ νὰ γίνω κληρονόμος μὲ τὴ μεσιτεία καὶ τὴ βοήθειά σου Δέσποινα· ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ φιланθρωπία τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν Ὅποῖο ἀνήκει ὅλη ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνηση, καθὼς καὶ στὸν ἄναρχο Πατέρα Του καὶ στὸ Πανάγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιὸ Πνεῦμα Του, τώρα καὶ σὲ κάθε στιγμὴ καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες.
Ἀμήν.

Εὐχὴ στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.
Καὶ δῶσε μας, Κύριε, τώρα ποὺ πρόκειται νὰ κοιμηθοῦμε, ἀνάπαυση στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ μας· καὶ διαφύλαξέ μας ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ ὕπνο τῆς ἁμαρτίας κι ἀπὸ κάθε σκοτεινὴ καὶ νυκτερινὴ ἡδονὴ ποὺ διεγείρει τὰ πάθη μας. Παῦσε τὶς ὁρμὲς τῶν παθῶν, σβῆσε τὰ πύρινα βέλη (τοὺς πειρασμοὺς) ποὺ τοξεύει μὲ δολιότητα ἐναντίον μας ὁ πονηρός. Κατάστειλε τὶς σαρκικὲς ὁρμὲς μας καὶ ἀποκοίμησε κάθε γήινη καὶ ὑλικὴ (μάταιη) ἐπιθυμία μας. Δώρισέ μας, Θεέ μας, ἄγρυπνο νοῦ, καθαρὸ λογισμό, καρδιὰ προσεκτικὴ, ὕπνο ἐλαφρό, ἀπαλλαγμένο ἀπὸ κάθε

δαιμονικὴ φαντασία. Μὲ προθυμία νὰ σηκωθοῦμε ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς, στηριγμένοι στὶς ἐντολές Σου καὶ ἔχοντας σταθερὴ μέσα μας τὴν ἐνθύμηση τῶν προσταγμάτων Σου. Χάρισέ μας τὴν ὀλοπρόθυμη διάθεση τῆς ὀλονύχτιας δοξολογίας Σου, γιὰ νὰ ὑμνοῦμε καὶ εὐλογοῦμε καὶ δοξάζουμε τὸ ἀξιότιμο καὶ μεγαλόπρεπο ὄνομά Σου, τοῦ Πατέρα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ σὲ κάθε στιγμή καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Καὶ τὰ ἐπόμενα τροπάρια·
Ὑπερένδοξη, Ἀειπάρθενη, εὐλογημένη Θεοτόκε μετάφερε τὴν προσευχή μας στὸν Υἱό σου καὶ Θεό μας καὶ ζήτησέ Του νὰ σώσει μὲ τὶς δικές σου πρεσβεῖες τὶς ψυχές μας.

Ἡ ἐλπίδα μου εἶναι ὁ Πατέρας, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη (προστασία) μου τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Δόξα σ' Ἐσένα Πανάγιε Τριαδικὲ Θεέ μας.

Ὅλη τὴν ἐλπίδα μου σ' Ἐσένα ἐμπιστεύομαι, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, φύλαξέ με κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη (προστασία) σου.

Τὴν Παρασκευὴ τῆς 1ης Ἑβδομάδας τῆς Μεγ. Σαρακοστῆς διαβάζεται ἀπὸ τὸν Ἱερέα τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Παννυχίδος·
Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς μαθητές Του· Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀληθινὴ κληματαριὰ καὶ ὁ Πατέρας μου ὁ γεωργός. Ὅποιο κλῆμα, ποὺ βρίσκεται σὲ μένα, δὲν καρποφορεῖ, τὸ κόβει, καὶ κάθε κλῆμα καρποφόρο τὸ καθαρίζει, γιὰ νὰ φέρει περισσότερο καρπὸ. Ἦδη ἔσεῖς εἴστε καθαροί, ἔνεκα τοῦ λόγου τὸν ὁποῖο σᾶς κήρυξα. Μείνετε ἐνωμένοι μαζί μου καὶ θὰ εἶμαι κι Ἐγὼ μαζί σας. Καθὼς τὸ κλῆμα δὲν μπορεῖ νὰ φέρει καρπὸ μόνο του, ἐὰν δὲν μένει στὸ ἀμπέλι, ἔτσι οὔτε ἔσεῖς, ἐὰν δὲν μένετε ἐνωμένοι μ' Ἐμένα. Ἐγὼ εἶμαι τὸ ἀμπέλι,

ἐσεῖς τὰ κλήματα. Ἐκεῖνος ποὺ μένει ἐνωμένος μ' ἐμένα, ὅπως κι Ἐγὼ μ' ἐκεῖνον, αὐτὸς φέρει πολὺ καρπὸ, γιατί χωρὶς Ἐμένα δὲν μπορείτε νὰ κάνετε τίποτε. Ὅποιος δὲ μένει ἐνωμένος μ' Ἐμένα πετιέται ἔξω, ὅπως τὸ κλῆμα, καὶ ξεραίνεται καὶ τὰ μαζεύουν καὶ τὰ ρίχνουν στὴ φωτιὰ καὶ καίγονται. Ἐὰν μένετε ἐνωμένοι μ' Ἐμένα, καὶ τὰ λόγια μου μένουν μέσα σας, ζητήστε ὅ,τι θέλετε καὶ θὰ γίνει σ' ἐσᾶς.

Καὶ ὁ Ἱερέας ἀμέσως κάνει τὴν Ἀπόλυση·
Δόξα σ' Ἐσένα Θεέ μας, ποὺ εἶσαι ἡ ἐλπίδα μας, δόξα σ' Ἐσένα. Χριστέ, ἀληθινὲ Θεέ μας, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς πανάχραντης καὶ πανάμωμης ἁγίας Μητέρας Σου· (μὲ τὶς πρεσβεῖες) τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ ξακουστῶν ἀποστόλων· τῶν ἐνδόξως θριαμβευσάντων μαρτύρων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων μας· τοῦ ἁγίου... (τοῦ Ναοῦ)· τῶν ἁγίων καὶ δικαίων προγόνων (τοῦ Κυρίου) Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννας· τοῦ ἁγίου... (τῆς ἡμέρας), τοῦ ὁποῖου ἐορτάζουμε τὴ μνήμη, καὶ (μὲ τὶς πρεσβεῖες) ὅλων σου τῶν ἁγίων, ἃς μᾶς ἐλεήσεις κι ἃς σώσεις τὶς ψυχές μας, γιατί εἶσαι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

Καὶ συνεχίζει ὁ Ἱερέας ἐνῶ ἐμεῖς λέμε συνεχῶς τὸ Κύριε, ἐλέησέ μας.

Ἄς προσευχηθοῦμε γιὰ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου.

Γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανούς.

Γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπό μας (...) κι ὅλη τὴν ἀδελφότητά μας ποὺ εἶναι ἐνωμένη με τὴν ἴδια πίστη στὸ Χριστό.

Γιὰ τὸ εὐσεβὲς ἔθνος μας καὶ γιὰ τὶς ἀρχές καὶ ἐξουσίες ποὺ τὸ διοικοῦν.

**Για τὴν πρόοδο καὶ ἐνίσχυση τοῦ φιλόχριστου στρατοῦ
μας.**

Γιὰ τοὺς ἀπόντες πατέρες καὶ ἀδελφούς μας.

Γιὰ ὅσους μᾶς εὐεργετοῦν καὶ ὅσους μᾶς ὑπηρετοῦν.

Γιὰ ὅσους μᾶς μισοῦν κι ὅσους μᾶς ἀγαποῦν.

**Γιὰ ὅσους ζήτησαν ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἀνάξιους νὰ
προσευχόμαστε γι' αὐτούς.**

Γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν αἰχμαλώτων.

Γιὰ νὰ εἶναι καλοτάξιδοι οἱ ταξιδεύοντες στὴ θάλασσα.

**Γιὰ ὅσους εἶναι κατάκοιτοι καὶ ὑποφέρουν ἀπὸ διάφορες
ἀσθένειες.**

**Ἵς προσευχηθοῦμε καὶ γιὰ τὴν εὐφορία τῶν καρπῶν τῆς
γῆς.**

Καὶ γιὰ κάθε ψυχὴ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ.

**Ἵς μακαρίσουμε τοὺς εὐσεβεῖς ἄρχοντες, τοὺς ὀρθοδόξους
Ἀρχιερεῖς. Τοὺς κτίτορες τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς. Τοὺς γονεῖς
μας καὶ τοὺς διδασκάλους μας, καὶ ὅλους τοὺς πατέρες καὶ
ἀδελφούς μας ποὺ μ' εὐσέβεια ἔφυγαν ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτὴ καὶ
τάφηκαν ἐδῶ, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους ἀδελφούς
μας, ὅπου κι ἂν τάφηκαν.**

**Ἵς ποῦμε καὶ γιὰ τοὺς ἑαυτούς μας· Κύριε, ἐλέησέ μας·
Κύριε ἐλέησέ μας, Κύριε, ἐλέησέ μας.**

**Καὶ ψάλλει ὁ Χορός·
Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου καὶ τὴν ὑπέρλαμπρη
ἀγνότητά σου, ὅταν μὲ δέος ἀντίκρισε ὁ Γαβριήλ, σοῦ
φώναζε Θεοτόκε· ποιοῦ ἐγκώμιο ἄξιο σ' ἐσένα νὰ σοῦ
ἀπευθύνω; Μὲ τί ὄνομα νὰ σὲ καλέσω; Ἀπορῶ καὶ
διερωτῶμαι. Γι' αὐτό, ὅπως διατάχθηκα ἔτσι καὶ σὲ
προσφωνῶ· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη (ἐσὺ ποὺ ἔλαβες ἀπὸ
τὸ Θεὸ ὅλες τὶς θεῖες χάρες).**

**Ὁ Ἱερέας· Μὲ τὶς εὐχὲς τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε
Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.**

